

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

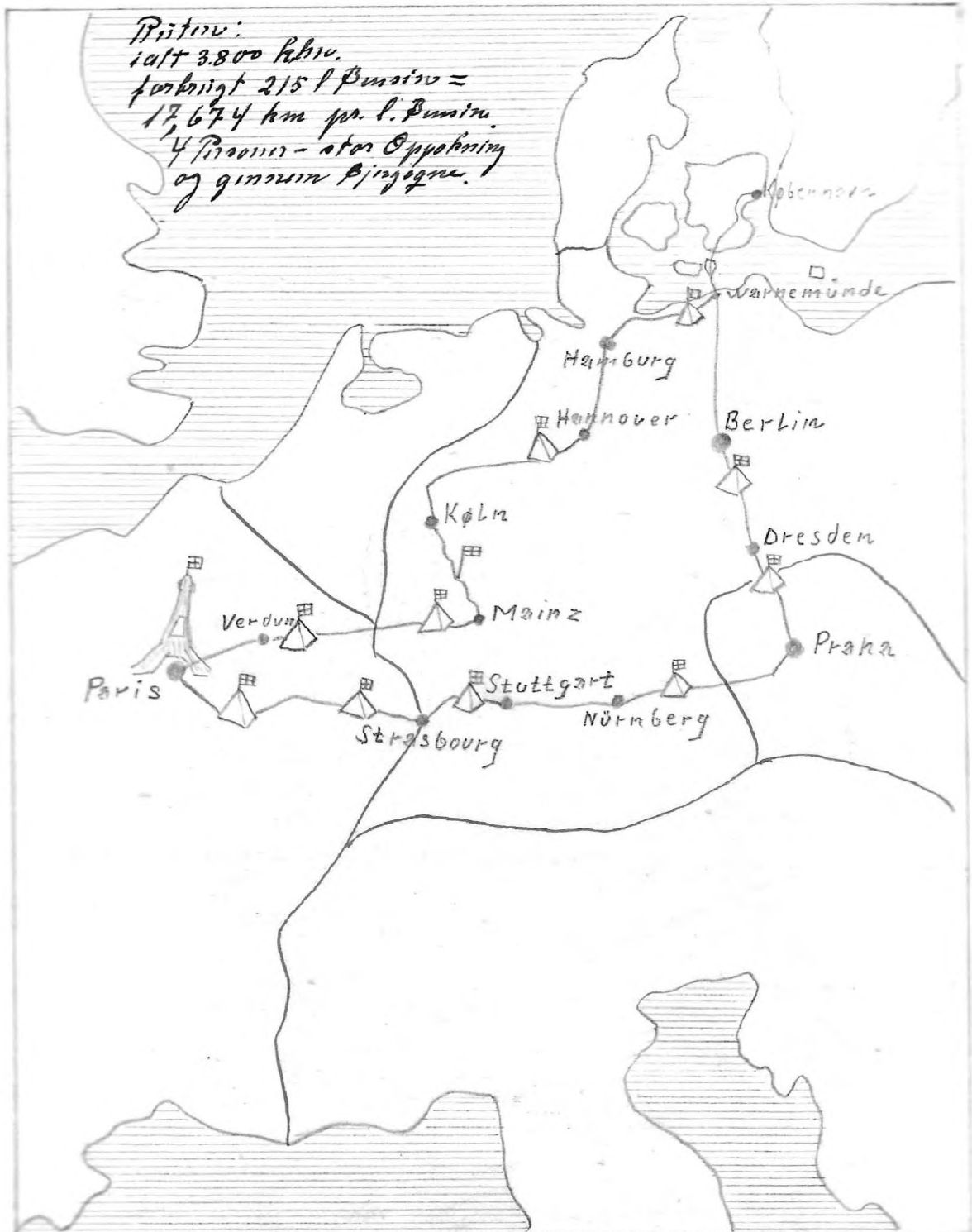
Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Fra Raadhustaarn til Eiffeltaarn

1937

Denne rejseskildring ”Fra Raadhustaarn til Eiffeltaarn” beskriver en bilferie i 1937, som gik gennem Tjekkosllovakiet og Frankrig samt et Tyskland, der var stærkt præget af nazismen.

Deltagerne i turen var de to ægtepar:

Anna Cecilie Jacobsen, født Hansen. Født d. 27. december 1903 i Falsled, Svanninge Sogn. Kaldet Cille.

Niels Kristian Junker Jacobsen. Født d. 11. december 1903 i Århus. Kaldet Junker. I 1937 officiant ved Livgarden.

samt

Ellen Rønne Hansen, født Nielsen. Født d. 21. december 1906 i Holbæk. Død d. 1. november 1986 i Næstved.

Ove Bonde Pfeil Hansen. Født d. 3. marts 1902 i Falsled, Svanninge Sogn. Død d. 6. september 1962 i Næstved.

Cille og Ove var søskende.

Alle fire var solidt forankret i det borgerlige Danmark, uden nazistiske sympatier.

Teksten og tegningerne er udført af Junker, mens fotos og billedteksten er af Ove.

Aller Anfang ist schwer.

Begyndelsen er altid vanskelig; men jeg er nu engang gaaet ind paa at være den, der skulde gøre vor Tur "udødelig" og "tilgængelig" for efterfølgende Slægtled; saa derfor: "ich beginne - ich began - ich habe begonnen."

Det begyndte egentligt altsammen med en lille uskyldig Tændstik, der hørte hjemme i en pæn lille blaa Tændstikæske prydet med Billedet af vor vidtberømte Søhelt, Peder Tordenskjold.

En hyggelig Aften med duftende Mokka og tilhørende lille Aftencerut, en magelig Stol o.s.v. giver let Krøsusfornemmelser. Vi taler om den forestaaende Sommer, om vi skulde "nøjes" med en Tur til Bornholm, eller om vi alligevel ikke skulde tage os sammen og tage til Verdensudstillingen i Paris i Aar, det skylder man jo i virkeligheden sig selv. - Vi tager os en billig Latter over vore Grosserertilbøjeligheder - Konversationen gaar i Staa, og jeg nyder i Tavshed min "Havaneser."

I dybe Tanker tager jeg ubevidst en Tændstik frem, og lader den danse frem paa kryds og tværs af Europaskortet.

"Ja" siger jeg til min elskede Livsledsagerinde, "saadan en lille uskyldig Svend svarer nogenlunde til en Maalestok paa 200 km, nu har jeg lavet Sommerferien; den bliver rundt regnet 3600 km. gennemført pr. Auto."

Jeg faar et syrligt men charmerende Smil.

"Naa, lad mig saa høre"

"All rigt, Svoger Ove har før slaaet paa, at vi skulde tage en Tur sammen til Frankrig i hans Bil. Jeg skriver til ham: Kære Svoger! Hvad mener du om at tage en Tur ned igennem Tyskland, Bestigning af Zugspitze, et lille Trip ind i Schweiz for at fotografere Vandfaldet ved Schaffhausen, derefter til Verdensudstillingen i Paris og endelig hjem langs med Rhinen; jfr. min lille Tændstik her bliver det omkring 3600 km."

"Ja, skriv blot det min Ven; men glem ikke ogsaa at skrive, at vi vistnok hellere maa vente et Par Aar endnu, til der bliver flere Penge i Kassen"

"Selvfølgelig, selvfølgelig", siger jeg, og Samtalen gaar i staa paany - "Havaneseren" gaar ud.

Jeg skriver til Svoger, meget omstændigt, detailleret, hele Turen grundigt overvejet, og slutter....: men selvfølgelig, kære Svoger, det er Spøg altsammen, nu maa du "endelig" ikke misforstaa os - det var kun en lille Foraarspøg.

Men der var den "aber dabei", at Svoger Ove ikke forstaa Spøg, den slags Spøg vilde han i al Fald ikke forstaa.

Hans private D.K.W. i Meisterklassen kunde tage en saadan Tur som en Mis, og det hele blev ikke dyrere, end at vi udmærket kunde tage med.

Ruten ændredes til: Warnemünde-Berlin-Dresden-Praha-Pilsen-Nürnberg-Stuttgart-Strassbourg-Nancy-Paris-Verdun-Metz-Mainz-Køln-Hannover-Hamborg-Lübeck-Warnemünde.

Vi skulde leve og bo som moderne Zigeunere, Telt, Soveposer, Primusapparat, Kasserolle, Kaffekande o.s.v. vilde vi have med; kun i Paris vilde vi leve, som det sømmer sig Repræsentanter fra "Isbjørnenes Fædreland."

Men Plads - ja Plads - er der overhovedet Plads til 4 velvoksne Tandbørster i Bagagerummet?

"Ingen Personligheder, om jeg maa be', "Das kleine Wunder" er Jordens mest komfortable Auto - jeg garanterer."

Naa, ja, ja, - jeg skulde være "Sprechstaldmeister", Sekretær og Kasserer - Ove den elegante franske "Parlamentær" - Ellen den autoriserende Pakmester - Cille den uundværlige Kokkepige - "Parlamentæren" tillige Direktør for Selskabet samt Chauffør - "Sprechstaldmeisteren" tillige Vandafhenter og Teltopslager, samt tillige med Pakmesteren overtage Navigationens ædle Kunst - iøvrigt skulde Pakmesteren og Kokkepigen enes om Indkøb af Tørkost og sørge for at faa Primusapparatet til at virke. Naa - der var mange, mange, andre ting.

Vi rullede af Sted, at tænke sig vi rullede virkelig imod Syd, Raadhus-taarnet ligger bag os, vi er paa vej mod Eiffeltaarnet via Brandenburger Tor.

Vi sover hos Ove og Ellen i Næstved, starter Fredag Morgen, den 2/7 1937 herfra.

Vi overtræder Færdselslovens Maksimalhastighed, for at naa Orehovedfærgen; det samme gentager sig paa Falster for at naa Wardemündefærgen.

"Das kleine Wunder" har kørt de første 168 km.

I smukt Sommervejr sejler vi mod Warnemünde - Solen skinner paa 4 glade "Zigeunere" paa Vej mod Æventyret.

Jeg sender min Tordenskjoldtændstik en venlig Tanke. - Næste Gang Sommeren staar for Døren, og der er lidt Penge i Sparegrisen, "Havanese-rens" Røg blander sig med Mokkaens Aroma, da er det ganske afgjort givet, at jeg henvender mig til min Elskede med disse Trylleord:

"Gnädige Frau! Geben Sie mir
bitte ein Streichholz!"

Overfarten Gedser Warnemünde. De 4 Zigeunere.

Warnemünde - Berlin - Golssen.

(366 km).

Jeg ved ikke, om der findes en Aftale, udenrigspolitisk Overenskomst eller noget i den Retning mellem "das kleine Dänemark" og "Das grosse Vaterland" angaaende Eskortering af Østersøfærgerne; men hvor om alting er saa starter vi i Gedser med den smukkeste Eskorte af elegant blaa-hvide Maager, der i stilfulde stadig skiftene Formationer, svæver over vore Hoveder. - Nogle Sømil fra Warnemünde afløses de imidlertid af udfordrende dybt brummende tyske Militær-flyvemaskiner, der drønende for "full speed" farer hen over Færgen.

"De tyske Ørne" byder os velkommen og giver os det første Indtryk af et med Militær af alle Vaabenarter spækket Tyskland.

Tolderne i Warnemünde er unge "flotte Bursche", der i deres elegante Uniformer ser ud, som tilhørte de den Tid, da Oberst-værdigheden kunde tildeles Spædbarnet i Vuggen.

Naa, men af Sted - af Sted - immer gerade aus, vi skal gerne paa den anden Side af Berlin, inden Solen gaar ned.

Ove havde, som den erfarne Motormand, han er, selvfølgelig ladet "Das kleine Wunder" undersøge fra Køler til Udstødningsrør forinden Starten, og den blev afleveret fra Autoværkstedet med fuld Garanti. Til Trods herfor løsnede Navmøtrikken i det ene Baghjul sig allerede paa Turen fra Køben-havn til Næstved. (Jeg ønsker ikke at være Indehaver af ovennævnte Autoværksted, naar Svoger engang vender hjem). Naa, vi havde faaet Møtrikken skruet fast igen; med Orden skal der være i Sagerne, og vi gør Holdt ved første "Autoverkstelle".

Vi ønsker at vide, om Hjulet har Fedt nok, da en del er blevet slynget ud under Tabet af Møtrikken.

Nu skal jeg for første Gang vise mig som "Sprechstaldmeister" af Betydning – det er slet ikke saa let at faa begyndt.

Naa, ihukommende de vise Ord: "Jeder Vogel singt, wie ihm der Schnabel gewachsen ist" - maser jeg paa: "Sehen Sie einmal hier! Diese Schraubmutter ist los gewesen. Können Sie – æ – æ können Sie mir – æ – sagen, æ – æ – um das Rad hat Fett – æ - genug?"

Mekanikerens forstaaer efterhaanden mit Kauder welsch; men nu gaar Munden paa ham som Kæp i Hjul. Det er jeg ikke indstillet paa – det er meget lettere at "spreche" selv, end forstaa ham. Naa, endelig bliver jeg klog paa, at han ønsker at vide, om Hjulet var blevet grundigt undersøgt, forinden Møtrikken var skruet fast igen.

" Nein da glaube ich nicht"

Det skulde jeg vist aldrig have sagt, for med lynende Øjne og med en Tordenstemme, som om han havde gjort hele Verdenskrigen med som Feltwebel ved Dødningshusarerne, brøler han:

"Es var dum!"

Men nu bliver det for broget for "Direktøren", dette her lyder saa hjemligt:

"Hva ´Fa.... siger han, at vi er dumme!"

Jeg faar "Direktøren" beroliget, og Mekanikeren klasker en Spatel Fedt ind i Hjulet, og vi ruller videre.

Den tyske Hyrde med Faareflok og Hyrdehund

Der siges saa meget, der siges ogsaa, at turen fra Warnemünde til Berlin er kedelig; men er Selskabet godt, Humøret højt, og har man endnu sine troskyldige aarvaagne Barneøjne i Behold, saa er der nok, der kan fange ens Interesse. Først Rostock, den herlige gamle Hansestad med de gamle Byporte, saa vidtstrakte Korn-og Græsmarker – og nu ser vi Faarehyrden, der driver ind over Markerne med sin store Flok af Faar, trofast hjulpet af sine sorte Hyrdehund - se nu – et Par Faar med vagabonderende Tilbøjeligheder har skilt sig ud fra Flokken – men saa – Faarehyrden giver et Vink til Hundene, og straks er Faarene paa Plads igen.

Hvor Vejen snor sig opefter igennem Bøgeskoven, møder vi midt i Skoven en Afdeling af Hitlerjungend paa Cykler. To og to kører de i en lang Række. Føreren ser os og piber i sin Fløjte, og straks virker den tyske Disciplin. Drengene formerer Enkeltkolonne; de bagerste kan sikkert ikke høre Fløjten, men ser de foranværende Kammeraters Manøvre, og i et kort Nu er de alle paa Plads. De danske Husarcyklister kunde ikke udføre denne Formations-ændring hurtigere og mere elegant, end disse tyske "Soldaterdrenge". Intet Under, at den voksne tyske Soldat i en Kampenhed er en Kraft, man maa regne med.

En lille By vælges til Provianteringssted; vi gør den Opdagelse, at vi ikke kan købe Smør uden Kort, som kun uddeles til de "Indfødte", og Margarine er ikke til at opdrive i de smaa Byer.

Gaa-paa-fyre, som os, taber dog ikke Modet, over alt klarer vi Paragrafferne, - Vi sludrer løs med nysgerrige, der pudsigt nok, næsten alle Vegne baade her i Tyskland og senere i Czechoslovakiet og Frankrig, tror, at vi er Englændere, indtil vi faar bragt dem ud af Vildfarelsen. - De spørger os:

"Ist es schön hier in Deutschland?"

Og straks maser vi paa:

”Ja, es ist schön, wunderschön hier in Deutschland, aber es ist nict so gut, dass wir nicht Butter kaufen können!”

Det er Trylleordene, straks efter staar vi med et halvt Pund Smør i Haanden.

I et bredt Skovbælte ca 100 km Nord for Berlin passerer vi hele Karavaner af Kvinder og Børn med store Kurve paa Ryggen. Vi gætter paa Blaabærplukkere, og efter antallet og størrelsen af Kurvene maa her være masser af Bær, en sikkert saare tiltrængt Biindtægt for en fattig Landbefolkning.

Vi naar Berlin, spiser Wienerschnitzel paa en lille Restaurant.

Det bliver halvmørkt. - Lysreklamerne tændes. Vi kører ned ad ”Unter den Linden” og passerer igennem ”Brandenburger Tor” - her er et myldrende Liv - her er storslaaet.

Interessant er det at køre gennem denne Verdens største By, hvad Areal angaar - naa, vi maa videre; vi ønsker kun et Glimt af Berlin. Vi har jo bestemt, at paa vor Tur kommer Byerne i anden Række, kun Paris har faaet 3 Dage tildelt.

Bilerne suser forbi os - vi sætter Farten op. Med 70 - 80 km Fart kører vi gennem Hjertet af det af pragtfulde Lysreklamer straalende oplyste Berlin. - Vi kører paa Hovedvej Nr. 103 (her maa det vel hedde Hovedgade), vi har Forkørselsret, selv her midt i Berlin - bare mase paa. Skilt paa Skilt viser os, at vi stadig er paa rette Vej. - Pil! - Vej Nr. 96 - vi drejer - nu blot gerade aus. Nej, ”Umleitung” - ”Umleitung” paa ”Umleitung”, hvor ender vi? Den er gal, det er umuligt, at en Omkørsel bringer os saa langt fra den rigtige Vej - vi maa have overset et Skilt. Vi tager Bestik, et eller andet sted i den Retning maa Vej Nr. 96 være - vi kører blindt paa - og finder Vejen, og nu gaar den atter mod Syd.

Hvor skal vi slaa Lejr? Nord for Berlin var der masser af Hø, her ser vi intet.

Hø - Hø - stadigvæk intet Hø - vi tager endnu et lille Trip - sætter Farten op. Kl. bliver mange, det bliver bælgmørkt, nu kan vi slet ikke se, om det er Hø eller Skærvebunker, der ligger i Vejen.

Naa, vi skal og maa slaa Lejr nu, her er en Kornmark. Her vil vi være, blot lige forbi den Bil, der holder stille paa Vejen.

*Den første Lejr - Kl. 12 - mørk Nat parlamenterer vi med
Gendarmerne om Lejrplads.*

Hvad pokker er det, Bilen er fuld af Gendarmer, andre Gendarmer ligger i Grøften ved siden af deres Motorcykler. - Vi kører lidt længere frem - 200 m - Kornmarken holder op. All right! Vi stopper.

Jeg stiger ud for at rekognoscere Terrainet, strakt kommer en Gendarm kørende.

”Warum halten Sie”

Jeg forklarer ham meningen med galskaben.

”Ein augenblick!” - Han kører hen til Wagtmeisteren og aflægger Rapport. - Wagtmeisteren ankommer.

Jo, det er der ikke noget i Vejen for, vi maa gerne slaa Lejr paa Marken og tage nogle Neg at ligge paa.

Ja, men hvad med Ejeren, kan vi saadan slaa Lejr uden hans Tilladelse.

Det spiller ingen Rolle; men noget helt andet er, at længere fremme ligger der et Gastwirthaus, foran hvilket der ogsaa er Plads, hvor vi kan slaa Telt op. Her paa denne Plads er der ensomt og øde, og ”in Deutschland gibt es auch schlechte Leute!”

Naa det gaar nok, vi bliver her. Wagtmeisteren faar en Cigar af "Direktøren", og vi slaar Teltet op og kravler i Soveposerne.

Gendarmerne ruller videre, store Lastbiler farer raslende forbi; vi ligger lidt og "lurer" paa eventuelle "schlechte Leute".

En Hund hyler i det fjerne, og "Direktøren" udbryder med dyster Stemme:

"Uhyggen breder sig!"

Vi ler og gasser os; det er vel nok "herligt" at leve som Zigeunere, selv om det var rart at slaa Lejr paa et tidligere Tidspunkt, saa vi kunde se Forskel paa Hø og Skærvebunker.

Det har været en lang Dag, men en dejlig Dag.

Vore "Pigers" Aandedræt bliver langsomme og dybe.

"-----

Gute Nacht, gute Nacht!

Gute Nacht, liebes Mädel,

gute Nacht!"

*Vor første Lejrplads ved Golssen.
Den ser meget hyggelig ud ved Morgensolen.*

Golssen – Dresden – Erzgebirge.

(239km)

Solen er alt staaet op, og vi kravler ud af vore ”Schlafensäkke”.

Det viser sig, at vi ligger i nærheden af en lille by, Golssen, hvor Ove og jeg henter Vand. Snart snurrer Primusapparatet, Morgentoiletet fuldendes, og Kaffen mit Weisbrot nydes med stor Appetit. - Teltet og det øvrige Habengut anbringes paa de respektive Steder, og ”Das kleine Wunder” ruller paany.

Nu begynder Oksekøretøjerne at dukke frem, ja selv Hundene benyttes som Trækdyr, men ganske vist for ganske smaa Køretøjer.

Vi kommer ind paa en daarlig Bivej, der paa vort Kort er angivet som Hovedvej, følger flere Kilometer et førsteklasses Traadhegn, der afspærrer et vældigt Terrain. Hvad kan det være? Militær maaske, som saa mange andre Steder – maaske en af de bekendte Koncentrationslejre, vi ser i al Fald ingen Soldater.

Umleitung paa Umleitung gør Vejen endnu ringere. Endelig er vi paa ”rigtig” Hovedvej igen, og nu gaar det hurtigt fremad.

Fra et højtliggende Terrain med en herlig Udsigt over Dresden kører vi ned til Byen ved Elben. Vi spiser til Middag lige over for Hovedbanegaarden. Vi sidder i det Fri og kan rigtig studere Livet.

Masser af Turister, klyngende sig til deres Fremmedfører, passerer forbi os. - Vi kan vel nok selv, vi er nogle gevaldige Krudtkarle.

Cille og Ellen gaar ud at proviantere og klarer sig storartet. Et Sted faar de ganske vist en lille Flaske fyldt med sur Sennep i stedet for Fløde. Naa, Fløden fik de dog tilsidst, Sennepflasken beholdt de som Souvenir.

Vi køre over Elben og parkerer ved Zwinger; desværre viser det sig, at Malerisamlingen er lukket (det er den hver Lørdag Eftm.). Det er lidt af en Skuffelse. Vi faar altsaa ikke ”die Madonna” at se denne Gang, til Gengæld giver vi os god Tid til at spadsere rundt og se paa de pragtfuld Palæer og nyder Udsigten fra Broen over Elben, hvor de smaa Hjuldampere sejler af Sted med Turister frem og tilbage mellem Sachisk Schweiz og Dresden.

”Das kleine Wunder” er utaalmodig, og vi naar frem til Dippoldiswalde, hvor en sur Kvinde nægter at give mig noget Drikkevand.

Hvad var det han sagde, min gamle Ven Wagtmeisteren?

”In Deutschland gibt es auch schlechte Leute!”

Jeg vil ønske for dig, din gamle Nisse af Hunkøn, at du engang vil blive rigtig gammeldags tørstig, saa tørstig, at du vil se slemme Syner aabenbare

sig for dig – se en beskeden ung Mand, med et bønligt Blik i sine troskyldige graa Øjne, staa ved dit Havegærde og høre ham sige:

”Verzeihung, gnädige Frau, darf ich Sie um etwas Trinkwasser bitten?”

Naa, blæse være med dig, hvis jeg nogensinde kommer til Harzen, saa venter jeg at se dig komme flyvende over Brocken, der er heldigvis andre, der kan undvære ”ein bischen Trinkwasser.”

Erzgebirge ligger foran os, saa begynder Bjergbestigningen opad de skovklædte Højder.

Hvor er det smukt heroppe fra, at se hen over Dalen, hvor Kirke og Huse synes saa lille bitte smaa, som var det hos Thorngren i Vimmelskaftet, og med nænsom Kunstnerhaand strøet udover Dalen.

Hvor er her herligt, Luften er ren og klar, Sindet bliver saa let.

Hvorfor klumper Menneskene sig egentlig sammen i Millionbyer, hvor Støjen skurrer én i Ørene Nat og Dag, og Støv og Røg forpester Luften?

Ja, - hvorfor – hvorfor?

Kampen for brødet, vel sagtens!

Kampen for brødet, tal ikke om den nu; nu da man for én Gangs Skyld føler sig frigjort og kun har Tanke for at nyde denne storslaaede smukke Natur.

Nu er vi ved Grænsen til Czechoslovakiet. – De tyske Toldere var elskværdige; men de czechoslovakiske er noget ganske for sig selv, de er ikke helt almindelige Toldere, de er ”gentlemen” over alle ”gentlemen”.

Det er maaske slet ikke saa mærkeligt endda; vor af alle Dronninger højst elskede, hvis Minde gennem syv Aarhundrede har holdt sig usvækket lige til vore Dage, var jo ogsaa fra dette lille Land – som der staa skrevet i Folkevisen:

“-----

Fra Böhmen kom hun, Dronning Dagmar!

-----.”

Vi er jo alle i ”Familie”, han er vor ”Fætter”, den unge Tolder i Kakiuniformen med Guldsnor om Huen; vi forstaar dit familiære elskværdige Smil, da du ser paa vore Pas, at vi kommer fra Danmark, og vi smiler elskværdige igen.

Jeg misforstaar vor nye ”Fætters” ”links fahren”, forstaar, at vi skal holde til venstre for at komme paa Vejen til Praha; men et gjaldende Raab efter os og et Par andre Bilers Kørsel faar hurtigt Svoger Ove til at forstaa, at her er der Venstrekørsel - naa, ja, ja, saa prøver vi ogsaa det.

Erzgebirge I Czechoslovakiet med de mange Toppe

Vi var af den Formening, at Bjærgene var forbi; men forude ser vi, belyst at Aftensolen, pragtfulde Bjærgtoppe dukke frem, skal vi ogsaa over dem?

Ja, vi er allerede begyndt at "spinde" os opefter. Her er endnu smukkere, end i den tyske Del af Bjærgene; men igen noget ganske andet.

Herfra ser vi store Bjærgtoppe, nogle kuppelformede, andre igen kegledannede som Kæmpesukkertoppe; de sidste rækker og strækker sig højt mod Himlen, som vilde den ene søge at overgaa den anden i at naa højest.

Bjærgtoppene er dækket af Gran, dog brydes Granbevoksningen af friske grønne Græsgange, hvor Høstakkene staar talrigt, som var de Hytter i en Negerlandsby.

Deroppe maa der ogsaa findes Hø i Nærheden af Vejen, der vil vi slaa Lejr for Natten. - Vi standser en Bjærgbonde, der er paa Vej ned i Dalen, og spørger ham ud.

Jo, helt oppe paa Bjærget, kan vi være, der er der Hø i Massevis. - Vi takker, "Direktøren" giver Bonden en Cigar, og hans Øjne straalere, da han hører, at det er en dansk Cigar.

Saa naar vi til Tops og faar Lov til at slaa vort Telt op, og stolte er vi, da Dannebrog vajer over Teltet – sikkert lige saa stolte som Roald Amundsen var, da han plantede det norske Flag paa Sydpolen.

En gammel Kone kommer med Hø til os, vi skal vel nok have det godt, og vi faar en lang morsom Passiar med hende - mange forbifarende Automobilister vinker begejstrede til os – vi giver vort lille Dannebrog Æren - her er vi velkomne, det kan der ikke herske Tvivl om.

Vi gaar en lille Tur gennem Granskoven og staar ude paa Græsgangen, hvor der, efter hvad det er blevet fortalt os, skulde være saa smuk en Udsigt.

Det slaar ogsaa til. – Nu da hele vor Tur er forbi, staar denne smukke lune Sommeraften med dette storslaaede Panorama liggende under og over os som noget af det smukkeste paa hele Turen.

Vi lægger os i Græsset og nyder den herlige Udsigt, nyder at fylde vores Lunger med den rene Bjærgluft, der er krydret med en let Duft af Gran og Fyr.

Ikke ret langt borte mod Vest hæver en tilsyneladende utilgængelig skovklædt Klippe sig højt mod Himlen, Donnerberg er dens Navn, saa vidt vi kan skønne efter en Vejviser i nærheden af vor Lejr. – Utilgængelig er Donnerberg dog ikke; thi dens Top krones af en stor Bygning – vel antagelig et Kurhotel.

En Oplevelse vilde det være at naa Toppen af Donnerberg, men vi maa hjem til Teltet og Soveposerne - paa Vejen hjem igennem Granskoven danser Ildfluer foran os, som svingede de sig i en lystigt fejende Wienervals.

Det er ikke let at gaa til Køjs paa denne smukke Sommeraften i den czechiske Erzgebirge; helst bliver vi oppe og nyder Sommeraftenens stille Skønhed med – men vort Program er lagt og skal følges.

Snart slumrer vi alle fire blideligt ind, medens Ildfluerne lystigt danser videre:

”Die nacht ist so kurz,
und der Tag kommt so schnell,

-----.”

Ellen fodrer Duer I Dresden.

Elben der løber gennem Dresden.

Elben – fotograferet fra en af Broerne i Dresden.

Erzgebirge – Praha – Böhmerwald – Hanbach.
(309 km).

Med Vemod forlader vi vor smukke Lejrplads; nu gaar det nedad og saa forbi Humlemarker og Frugtplantager, og her som overalt i Bjærgenes Nærhed, ser vi kun Okser som Trækdyr.

Zwinger

Hitlerjugend paa Pladsen ved Zwinger

Zwinger

Kirken ved Zwinger

Elben fotograferet fra en af Broerne i Praha

Vi passerer igennem en lille Flække, Lobositz, med et stort gammelt Fæstningsværk; en ung flot Befalingsmand, som vi vinker til, ser paa vor Stander, og straks knalder han Hælene sammen og hilser os, som var vi Repræsentanter for Europas førende Nation.

I Praha kører vi rundt og ser paa Byen; den er sikkert et længere Studium værd. Mærkeligt er det, at dette gamle Land, der i mange Aar var under Fremmedherredømme, allerede nu er naaet saa vidt, at det her i Hjertet at det gamle Böhmen er vanskeligt at klare sig paa Tysk. Det er ikke uden Vanskelighed, at vi kommer ud af gamle Praha igen. Forholdet mellem Tyskland og Czechoslovakiet er jo ikke det bedste i denne Tid; men endelig lykkes det os dog at finde et Par Mennesker, der "vilde" tale Tysk, og snart kører vi paa den smukke gamle Karlsbro, der fører over Floden Moldau, hvorfra vi ser den gamle Borg, Hradschin, hæve sig over Byens Tage.

Vejen bliver nu baade god og smuk, og "Das kleine Wunder" bringer os hurtigt frem igennem Pilsen og videre mod Böhmerwald.

Ved Floden Mies gør vi Stop, og jeg faar Lejlighed til at tage en lille Svømmetur; Vandet er vel nok plumret, men virker dejligt forfriskende alligevel.

Solen skinner, og Pengene brænder i Lommen; men det er svært at komme af med dem i de smaa Byer, vi kommer igennem. Butikkerne i de store byer er lukket paa Grund af Søndagen; i de fleste Smaabyer er de nok aabne, men ingen forstaar os. Tegn og underlige Gerninger fører kun til at de gæve Mennesker peger paa Kroerne, men det er jo ikke Meningen. Vor "Kokkepige" klarer sig bedst, hun naar dog saa vidt, at en sød lille buttet

Ved Floden Mies I Czechoslovakiet.

Det mest brugte Køretøj i Czechoslovakiet – Trækoksen.

Kone stikker en krydret Pølse op mod hendes Mund; men videre kommer hun heller ikke; det hele ender i Latter fra begge Sider, og vi farer videre.

Endelig naar vi en lille By, hvor jeg bliver henvist til en Købmand, der taler Tysk. Hos ham faar jeg baade Smør og Brød og til Gengæld for Købet i Tilgift en længere Lovprisning over det danske Smør.

Vi brygger vor Kaffe i Landevejsgrøften, som sædvanlig. De flinke Mennesker, hvor jeg har faaet Vandet til Kaffen, kommer ud til os med Jordbær og Kirsebær, og da de kun kan lidt Tysk, giver de os Undervisning i det czechoslovakiske Sprog, og vi har det vældigt fornøjeligt.

Styrket ruller vi videre – passerer igennem Byen Haid, hvor der er stort Halløj. Den smalle Gade, vi kører igennem, er paa begge Sider fyldt med aabne Boder, hvorfra der forhandles alt mellem Himmel og Jord.

Gaden er fyldt til Trængsel af festklædte Mennesker, især Kvinderne i brogede Nationaldragter – de fleste dog i sort – dominerer; men bortset fra Farverne har de alle saa meget Kjoletøj paa, at de, efter vor Mening, sagtens kan klare en Overvintring paa Nordpolen, og det trods der her i Haid er mindst 25° Reamur i skyggen.

Svoger Ove er lidt betænkelig ved at køre igennem her; thi de gæve Madammer, hvoraf enkelte er udrustede med ”Stødpuder” baade for og bag, har tilsyneladende ikke lyst til at flytte sig – en ung Mand, der har bidt Mærke i ”Direktørens” betænkelige Ansigtsudtryk vinker imidlertid ”grinende” over hele Hovedet, som vilde han sige: ”Kør bare til, Madammerne skal nok flytte sig.”

”Direktøren” sætter Hornet i gang og træder paa Speederen, og de gæve Madammer springer til Side med gyngende ”Stødpuder” adrætte som Gemser.

Saa passerer vi et kirkeligt Optog. Forrest gaar en Flok Dreng, hvoraf den første bærer et Krucifiks, derefter følger hvidklædte Piger med Blomsterkranse om Haaret. – Fire af Pigerne bærer tilsammen en Slags Baare paa

Det kirkelige Optog i Byen Haid i Czechoslovakiet.

deres Skuldre; paa Baaren staar en udskaaret Træfigur forestillende Madonna med Barnet. Madonna er næsten lige saa stor som en af Smaapigerne og malet i blaåt og hvidt med forgyldt Glorie over baade hende og Barnet. Efter Pigerne kommer Præsten i hvid Kjortel, og efter ham følger Kvinderne – alle synger en sagte monoton Salm.

Den lille By med sit brogede Liv i den trange Gade, ikke mindst med dette religiøse Optog, giver os alle Følelsen af at være naaet Breddegrader fjernt fra det lille Danmark. – En primitiv og fattig Landbefolkning parrer her en verdslig- og aandelig Højtid sammen i et for os uforstaaeligt, men alligevel dog saa betagende Kaos.

Paa Landevejen Øst for Haid er Kvinderne og Børnene paa Vej hjem fra Festen, pudsigt er det at se dem i Stadstøjet, men i Kludesko – nogle endog i bare Ben – med “Stadsskoene” i Haanden.

Bjergværksdrift veksler med Frugtplantager og Humlemarker. Czechoslovakiet er nok et Besøg værd; denne gang ofrer vi kun dette herlige Land et Døgn af vor Ferie, og dog alligevel er det, som har vi været her i Uger.

Ved en spærrende Jernbanebom gør vi Bekendtskab med et Par unge Czechoslovaker, især den ene, en tyk ”Prospak”, er vældig gemytlig og vil gerne sludre løs. Toget passerer imidlertid, Bommen gaar til Vejrs, og ”Das kleine Wunder” løber hurtigt fra Czechoslovakernes bil, og vi venter ikke at se dem mere.

Terrainet stiger, vi er paa Vej mod Højderne i Böhmerwald. Vandet i Køleren koger, og vi stopper for at give Bilen en lille Afkøling, og for selv at strække Benene. ”Direktøren” skælder ud over den daarlige Olie, vi har faaet paa i Praha. ”Sekretæren” vil gerne tage Czechoslovakerne i Forsvar og holder paa, at det skyldes den ”grosse Hitze”, det har været hele Dagen – men selvfølgelig viser det sig, at næsten al Vandet er fordampet, og da det hverken er sket før eller sker senere trods ligesaa megen Varme og endnu større Højder, saa maa ”Direktøren” jo have ret. - Moralen:

”Privatsekretærer” bør ikke gøre sig klog paa Ting, der ligger højt, højt over deres Sfære.

Ved Grænsen indhentes vi af vore to Czechoslovaker. Den tykke gemytlige fortæller vor kvindelige ”Pakmester”, at de skal over at gøre Rhinen usikker. Han forsøger ogsaa at faa en Konversation i Gang med mig, men da han helst vil tale Engelsk, gaar det knapt saa straalende, som paa

Tysk. Nu, da jeg helt er indstillet paa at "spreche" kan jeg slet ikke faa mine engelske Brokker frem af Hjerneboksen.

"You see, old fellow! I only speak a little english, and nun, nicht war, nun wenn ich only die letzte days deutsch have gesprechen, nun can I nicht mehr dänisch remember!"

Denne "Mundfuld" er for meget for vore gode Czechoslovak – ikke mindst, at jeg helt har svigtet mit kære Modersmaal – han ler, saa hans tykke Mave ryster, og vi andre ler ikke mindre.

Vi er igen i Tyskland, Naziflaget og Dannebrog vifter foran Køleren. Vi maa have passeret Böhmerwald paa et forholdsvist lavt Sted, men stadigvæk er her Udløbere fra Bjærgkæden, der giver Landskabet sit Præg. Mod Nord, en lille Kilometer borte, ser vi en lille Landsby ligge "klinet" op ad den stejle Bjærgside, som var den en lille Fuglereede, der netop var anbragt her for at være saa utilgængelig som vel muligt.

I Wernberg gør vi Holdt og spiser til Middag udenfor et hyggeligt Gastwirthaus ved Foden af en stejl træbevokset Klippe.

Kirken i Wernberg, spiste til Aften paa Fortovsrestaurant lige over for.

Hvor vilde jeg ønske, at jeg var Digter, en Mester i Beskrivelsens ædle Kunst, da vilde jeg ret her paa Papiret kunde tolke mine Indtryk; eller bedre maaske, hvis jeg var Maler, en Kunstner, der kunde favne denne Idyl, dette Liv i denne herlige lille sydtyske Flække, og med min Pensel kunde fæstne Billedet paa Billedet til Lærredet – men desværre, kun Øje og Sjæl kan suge og

favne, Haanden magter ikke at skabe det Kunstværk, som jeg gerne vilde skænke andre.

Jeg vilde male en Kirke med en lille løgformet Kuppel, til højre for den aabne Kirkedør aftegner sig mod den hvide Gavl Skyggen fra et stort Krucifiks i Træskærearbejde, der staar foran Kirken belyst af Aftensolens rødmen- de Skær. Fra Vejen gaar Kirkegængere ind i Kirken, hvorfra Salmesangen toner ud i den stille varme Luft.

Et rigtigt typisk sydtysk Landskabsbillede vilde min Pensel trylle frem. - 2 kæmpestore Læs Hø, trukket af 2 Okser, glider op ad den let stigende Vej. Ingen Muskel ses spændt paa Oksernes Ben trods de tunge Læs; med Trækselerne om den brede Pandeskal skrider Okserne frem, sindigt og med et mere end apatisk Udtryk i de store dumme Øjne, ladende haant om al anden færdsel i den lille By, hvor Mænd og Drengene promenerer i korte brune Spencerbukser og med den klædelige Tyrolerhat med "Gemsefjer" anbragt kækt paa Snur.

Et hyggeligt lille Gastwirthaus vilde jeg male. Inden for de aabent- staaende Vinduer staar gamle hvidskurede Bondemøbler. Udenfor sidder vi selv og faar netop serveret vor Middag af en fortryllende "Mädel", der fortæl- ler os om Borgen, der ligger højt oppe paa den store stejle Klippe lige overfor os. - Den tyske Greve, der bor i denne herlige middelalderlige "Fæstning" er gift med en czechoslovakisk Grevinde - mon ogsaa hun er en "Dagmar", kan en saadan smuk og fredfyldt Idyl i det hele taget være foruden?

Atter er vi paa Landevejen og atter paa Jagt efter Lejrplads.

Dette at skulle finde og tage Bestemmelse om Lejrplads er et større Problem, end vi havde tænkt os.

Der er mange Ting, der spiller ind. At lægge os i Udkanten af en lille Landsby tiltaler os ikke; thi saa forventer vi straks Besøg af hele Landsbyens Ungdom, der sikkert ikke vil gaa Glip af at se "Girafferne". Ude paa det aabne Land er der maaske Høstakke, men saa er der ingen Vand. Hø og Vand betyder uendeligt meget for Velværet.

Som 4 "Gribbe" sidder vi tavse i Vognen, medens Hovederne drejer sig langsomt fra højre til venstre og tilbage igen, som dirigeres denne Bevægelse af et langtsomt virkende Urværk, alt medens Øjnene "gennemtrawler" det omliggende Terrain.

Saa ser en af Selskabet en Plet, der efter hans (hendes) ringe Mening er ganske udmærket; men "Das kleine Wunder" kan bringe os langt frem paa en halv Time, saa der er ganske sikkert en anden, der haaber, at vi nok kan finde "en lidt bedre" længere fremme. Tavsheden holder igen sit Indtog, vi ruller videre, medens Hovederne igen langsomt drejes. - "Direktøren" kan

Kunde ikke finde en ideel Lejrplads med Hø - slæbte Hø fra en anden Mark.

dog ikke lide denne Tavshed og spytter af og til en Vittighed ud, der bringer Latteren frem.

Endelig er der Hø, men vi kan ikke faa Bilen ind i Nærheden; vi bestemmer os saa til at slaa Lejr i en lille Skov og bære Høet fra Marken hen til Teltet. Ingen ved, hvem Ejerren af Marken er - og saa "stjæler" vi Høet - Mørket ruger over "Mørkets Gerninger", da vi bærer Høet til vor Lejrplads - og det er herligt at ligge i.

"Ein sperling in der hand
ist besser als zehn auf
dem Dache!"

Hanback – Nürnberg – Stuttgart – Calw.

(303 km)

Vi kører, men ikke ret langt; ved Udkanten af Hanback stopper vi op for at faa Vand til Morgenkaffen og en haardt tiltrængt Soignering. – En Lejrplads uden Vand er nu ikke saa godt.

Et Skilt uden for Huset lyder faretruende:

”Wahrung, bischen Hunde”

Et Blik over Plankeværket bemærker dog kun en lille Hundehvalp i Leg med en Kattekillling, saa vi vover Skindet - og vi faar baade Vand og Fløde til Morgenkaffen.

Kokkepigen og Pakmesteren rumsterer med Feltkøkkenet, medens ”Direktøren” og ”Privatsekretæren” rager Stubbene af Kinderne, – nok ”stjæler” vi Hø, men vi ønsker ikke, at Folk skal kunde se det paa os.

Da der ikke var Vand ved vor Lejrplads gjorde vi ”Holdt” ved første Lejlighed om Morgenen for at faa Morgenkaffe og blive vasket og barberet.

Morgenkaffen med tilhørende Morgenbrød nydes med en Appetit, som kun kendes af rigtige Lejrsportsfolk – inde fra Byen kommer Kvinderne slæbende med Sengetøj, der skal ud at luftes i det smukke Solskinsvejr. I Nordtyskland saa vi ikke meget til Landsbyer, der var det store Godser med Arbejderboliger, men her er det Bønder, der klumper sig sammen i smaa og store Landsbyer, saa tæt at der ikke engang er en Plet Græs ved Gaarden til at sole Sengetøjet paa. – Pigerne kommer kørende forbi i Oksekøretøjer – ovre igennem Kornmarken kommer en lille Flok sortklædte Nonner, hvoraf den forreste bærer en stor Kurv paa Hovedet. Hvad mon Meningen er med

dette Optog? - Ja, hvad ved vi fremmede om andre Landes Skikke, og i enkelte Tilfælde er der Grænser for, hvor nysgerrige, man har Lov til at være.

Midt under vort Morgenmaaltid kommer vore to Czechoslovaker kørende forbi, de ligger ogsaa i Telt om Natten. De trutter lystigt i Hornet, da de opdager os, og den tykke vinker henrykt over Gensynet ved at strække begge Arme op over Hovedet.

Vi maa ogsaa videre. - Vi naar Højdepartiet Frankische Alb, hvor en stor Flok græssende Køer fryder vore Øren med en smuktklingende Klokkekoncert; næsten hver eneste Ko har en Klokke hængende om Halsen, og ustandseligt klinger Tonerne fra disse musikalske Køer udover Højdesletten.

Nu kører vi gennem en lang smuk Dal, hvor der findes Masser af Frugttræer. Bjærgværksdrift findes der ogsaa, høje Master bærer svære Staalvirer, hvorpaa der ruller smaa Vogne fra Bjærgvæggen udover Dalens Marker og Veje over til Værket, der ligger i selve Dalen.

I Nürnberg faar "Das kleine Wunder" en Generalomgang Smøring. Vi gaar ud for at proviantere og handler bl. a. med en Købmand, der begejstret fortæller os om en Tur, han har haft til Bornholm.

Saa kører vi en dejlig Tur gennem denne smukke gamle interessante By. Vi følger en gammel Bymur, der omslutter en stor Del af den gamle By.

Udsigt fra Billertal – storslaaet – kan ikke gengives paa Fotografi.

Til den modsatte Side saa Billertal saadan ud.

Smaa Taarne pryder Muren, og smukke røde Blomster smykker Taarnenes Vinduer, der er ligefrem Beboelse i den gamle Fæstningsmur. – En kinesisk Mur er den ikke; men leder dog Tanken hen i noget af den Retning. – Sikkert ikke saa lidt smukkere, end de smaa gule Kineseres Værk, er de gæve gamle Nürnbergeres gamle Fæstningsmur, og solid er den ogsaa. Nok er det ”Nürnbergerkram”, men ikke i den almindelige Opfattelse af dette Begreb.

I Ansbach spiser vi Middag, og saa gaar Turen videre, længe varer det ikke før vi igen er i kuperet Terrain. Nu maa vi holde, her er alt for smukt til at køre hurtigt forbi. Vi nyder Udsigten over den smukke Billertal – langt under os kan vi følge Vejen med Øjnene, se hvor den snor sig, som en Slange, der gasser sig i Sommervarmen – og højt oppe i Luften over Dalen svæver en Ørn i majestætisk Glideflugt. Kunde vi dog blot nyde vor Kaffe her, men har desværre ikke husket at faa Vand med op i Højheden. Altsaa paa den igen, men ved første Hus holder vi – der er et, vi stopper.

Primusapperatet frem. Av for pokker, det er et gammelt Gasthaus, naa pyt med det, vi beder om noget drikkevand. – Folk er flinke nok, de har ganske vist ingen Vandledning, saa højt oppe, og maa selv køre efter Vand i Dalen, men en smule kan de nok give os.

Primusapperatet snurrer, og vi venter kun paa at boblerne stiger op ad Vandet. – En ældre Mand kommer imod os fra en Mark ved Vejen.

”Heil Hitler”

Vi hilser igen med oprakte Hænder:

”Heil Hitler”

Det er Krofatter - Hvad vi synes om Tyskland? - Her er dejligt! - Og nu begynder den Gamle at rulle sig ud.

Det glæder ham, at vi synes om Tyskland, han er Hitlermand med Liv og Sjæl, her er godt at være - alt er der Orden i - ingen Arbejdsløse - alle arbejder - saadan skal det være.

Ja vi indrømmer, at vi er glade for at være her.

Vi skal ikke sidde her i Landevejsgrøften og drikke Kaffe, vi maa gerne sætte os ind til Bordene i Krohaven.

Nej Tak, det er alt for meget, det vil vi ikke.

Jo, ikke Tale om andet, vi er Gæster her i Tyskland og skulde gerne rejse hjem med et godt Indtryk af det tredje Rige.

Ja, det er jo gevaldigt, at en Krovært tilbyder os Borde og Stole til at drikke vor hjemmestrikkede Kaffe ved; det kan vist ikke tænkes i vort lille Danmark.

Vi faar os en gevaldig Sludder med den gamle. - Naa, vi skal til Paris, ja saa er det bare med at spare paa Pengene, for det er dyrt i Paris; men sikkert morsomt, og saa misser han med Øjnene, den gamle Filur.

Afskedens Time slaar, vi takker den gamle for hans Gæstfrihed og maa love ham, at vi nok skal fortælle derhjemme, hvor godt det hele er indrettet i Tyskland.

”Heil Hitler”

”Heil Hitler”

” Gute Reise und viel Vergnügen”

”Danke Schön!”

Den gamle Schwaber el. Krofar

Hvor er de idylleriske og hyggelige de smaa sydtysker Provinsbyer, næsten alle har de velholdte smukke Husfacader med Blomster i Vinduerne, eller rettere sagt uden for Vinduerne i smaa Kasser. Enkelte Steder virker dette Blomstervæld næsten overvældende i al sin skønhed.

Landsbyerne derimod virker fattige og lidet idyllerisk. Cementpudset er afskallet i store uregelmæssige Flader paa de fleste Gaarde – Møddingerne ligger lige ud til Kørebanen - Maskiner staar her ligeledes i vild Uorden. Naar dertil kommer, at Gaardene er bygget tæt sammen som Husene i en By, virker det hele som Sodoma og Gomorrha – som en Oase i denne Elendighed bemærker vi som Kuriosum, hvorledes Roserne foran enkelte Gaarde florer i al deres Skønhedspragt midt i Vederstyggeligheden.

*Desværre mislykkedes Billedet over Stuttgart.
De storlaaede Villakvarteret i Terrasse er ikke kommet med.*

Saa er vi i Stuttgart – den smukkeste af alle de tyske Byer, vi endnu har set. Her er et myldrende Liv baade paa Kørebane og Fortov. Her er et Tempo, som vi ikke har bemærket siden Berlin. Færdselen dirigeres fikst og hurtigt af Politibetjentene, der i de store Kryds er anbragt i smaa Taarne.

En stor Del af Byen ligger paa Højderne omkring Byens Kærne – den ene Terrasse med smukke Huse hæver sig over den anden – højt, højt skal man op for at naa til den øverste Terrasse.

Se Napoli og - - - tag saa til Stuttgart og se Solen skinne over Byen, og du vil ikke blive skuffet!

Igennem Stuttgart og videre ad Vejen, Böblingen - Calw - Baden-Baden.

Efter Böblingen, faa Kilometer fra Calw, kører vi igennem den forunderligste Landsby. - Jeg har engang læst en Rejsebeskrivelse af Knus Holmbo, der paa en Rejse igennem Nordafrika kommer i Berøring med en maurisk Befolkning, som boede i Klippehuler under usle primitive Forhold. Jeg mindes uvilkaarligt denne Beskrivelse ved at køre igennem denne tyske Landsby.

Det er ganske vist ikke her Tale om Klippehuler; men Gaardene er endnu uslere, end før beskrevet, og en del af dem ser ud, som Bagklædningen dannes af den bagvedværende Skraaning, som er Klippegrund. - Alle Gaardene eller Husene har den samme graa triste Farve, og hvert et Vindue er tæt tillukket med Skodder; dertil kommer, at vi ikke ser et eneste Menneske i hele Byen, saa man kunde fristes til at tro, at den var uddød.

Det er den dog ikke, thi et lille Stykke uden for Byen ser vi Bønderne arbejde, og da der i en tiltalende Æblelund med Hø gaar et par Mænd og arbejder, vil ”Das kleine Wunder” ikke længere.

Ja, vær saa artig, vi maa gerne slaa Lejr her imellem Æbletræerne.

Her er alt, som det skal være. Hø og Vand og dejligt blødt, nyslaaet Græs at slaa Teltet op paa.

Vi nyder Lejrlivet og pjækker den. - Aftenen er lun og stille - saa lunt, at vi, da Mørket falder paa, kan tage en dejlig Afsvaling over hele Kroppen med herligt friskt Vand, og vi føler os som født paany.

Det er vor sidste Lejr i Tyskland i denne Omgang, lad os haabe, at der, naar vi vender tilbage, endnu findes Hø og Vand og ligesaa elskværdige Bønder, som vi har truffet hidtil.

”Wir danken Ihnen für Ihren
liebenswürdige Gastfreikeit!
Auf Wiedersehen!”

Ved Lejren I Æblelunden Calw.

Ved Lejren I Æblelunden Calw.

Calw - Barden-Barden - Strasbourg.

(241 km).

Langs Vejen staar som overalt i Czechoslovakiet og Sydtyskland et Landevejskrucifiks for saa godt som hver Kilometer. Et skæbnens Lunespil er det imidlertid, at der tillige ved Indkørslen til næsten hver eneste lille Flække i Sydtyskland staar tydelige Skilte med Inskriptionen:

”Die Juden sind hier nicht erwünscht!”

eller: ”Die Juden sind unseren Unglück und hier nicht erwünscht!”

Moses, David og Abraham vil sikkert ikke have let ved at finde Lejrplads her - det er vel nok godt, at man er ”Arier”, selvom man hedder ”Jacob”.

Schwarzwald! - Store grandklædte Klippepartier der kræver zig-zag-veje for at befares. I Dalene ser vi de smukke Smaabyer, bl. a. Calw - Herrenalb og den ikke saa lidt større Baden-Baden. Paa dem alle sætter Turisterne deres Præg. Vi ser flere Steder fornemme Friluftsbassiner, hvor Badelivet, Svømmesporten, dyrkes med Liv og Lyst, medens andre tager Solbad paa Bjærgskraaningerne i det friske grønne Græs. - Baden-Baden staar selvfølgelig som Schwarzwalds feterede Primadonna.

Udsigt over et af Friluftsbadene ved Baden-Baden.

Men Byen ”drukner” i de pragtfulde store Højder. Et blik udover Afgrunden giver os et Indtryk af Naturens Storslaethed. Forunderligt, at en Automobilvej kan ligge her tæt ud til et saa svimlende Dyb, men Schwarzwalds mørke Klippegrund kan bære større Byrder end os.

Høje majestætiske Graner klæder Schwarzwalds Klippevæg, saa tæt, saa tæt staar de, at de fjerneste Højder synes som svøbt i et Mostæppe. - En Vinter, naar Sneen hviler hvid og tung over Schwarzwalds Graner, maa være et Æventyr.

Nu er Bjærgene forbi, vi kører parallelt med Rhinen paa vej mod Strasbourg. Selve Floden ser vi intet til, men kan dog af og til se en Dampers Skorsten rage op over Trætoppene.

Terrainet mod Rhinen byder os intet seværdigt; men mod Øst og Syd staar endnu for vort Blik Konturerne af den skønne Bjærgkæde Schwarzwald.

I Kehl kulminerer Varmen - det er lige i Middagsstunden, overalt er Skodderne tæt tillukkede, her er Solstraalerne tilsyneladende ikke særlig velkommen. Færdsel paa Gaden findes overhovedet ikke; naa her holdes Siestaen maaske ligesaa højt i Ære som i det ”varme” Spanien.

Vi spiser til Middag, hvorpaa Ellen og Cille gaar i Forretningerne for at proviantere for vore sidste Pfenninge. - I en Bagerbutik tillader de sig den Flothed at de køber 4 Stykker Lagkage, der er bestemt til Eftermiddagskaffen.

Bagerjomfruen deler det resterende Stykke paa Fadet i 5 Stykker, hendes Udskæring af Cirkelbuen vidner imidlertid ikke om megen Kendskab til de almindelige matematiske Begreber om kongruente Arealer, hvilket i høj Grad støder Cilles Respekt for denne højere Videnskab og faar hende til at udbryde:

”Nu maa du lige understaa dig i at give os de mindste!”

Desværre har Bagerjomfruen ikke mere Kendskab til dansk end til Matematik, og det største Stykke ligger tilbage paa Fadet, da” Kokkepigen” og ”Pakmesteren” leende forlader Forretningen med 4 Stykker Kage, som selv en Archimedes ikke formaar at dele ligeligt mellem 4 lækresultne ”Fugle.”

Videre gaar det over Rhinbroen – passerer den franske Told – igennem Strasbourg – og nu er vi paa Vej op igennem Vogeserne.

Højt oppe gør vi Holdt; det er egentligt for tidligt; men Solen skinner saa dejligt, og vi er kaffetørstige.

Midt under ”Kaffebrygningen” kommer en ung Tyroler trækkende med sin Cykel og tiltaler os paa det smukkeste flydende Dansk. - Naa, det viser sig at være en ”forklædt” Hr. Olsen fra Nykøbing S. Hr. Olsen er den første Landsmand, vi har mødt paa vor Tur, og selvfølgelig indbyder vi ham til at deltage i vort ”Kaffebord”.

Olsen fra Nykøbing Sj. ved den franske Landevej.

Vor Landsmand er en tiltalende ung Mand, der kommer fra Schweiz og skal til Paris. Begeistret Vandrefugl er han og viser os en Masse dejlige Fotos fra Schweiz og det sydlige Bayern.

Det bliver en længere "Kaffesludder", men nu gaar det heller ikke længere - "au fait" - vi maa videre - "au revoir Monsieur!"

Vogeserne er vi hurtigt færdige med, der findes sikkert større Højder, end dem vi var udsat for - nu gaar det videre i strygende Fart.

"Attention" - Farten sættes ned, her er Vejen under Reparation, det er for øvrigt en glimrende Vej - nu gaar det fremad igen.

Nu er det "Parlamentærens" Tur til at rulle sig ud i det elegante franske Sprog - under en lille Proviantering bemærker jeg, at han ikke har det stort bedre, end jeg havde det, da jeg "startede" hos Mekanikeren i Warnemünde.

Videre gaar det mod Nancy. Vi fryder os over Landevejsgrøftens Flora, der her i Frankrig er saa frodig og smuk, som vi ingen Steder har bemærket - en Farvesymfoni, der maa kunne fryde en Botanikers Øje.

En halv Snes Kilometer fra Luneville køres der Hø ind fra en stor Mark, det er ikke let at modstaa. Vi standser et Hølæs; Manden taler Tysk, saa jeg har den udfarende Kraft. - Det viser sig at være Militærets Øvelsesplads; men vi kan roligt køre ind og slaa Lejr, og af Hø maa vi tage alt, hvad vi ønsker.

Den er vel nok knippelfin! - Baat! Baat! - Bilen farer ind over Marken, helt over til Skoven vil vi. Bum - rururrrr - ru - ru rurrrrrrrrrr - av for ska' du ha' - vi er kørt fast - Sump - daarlig Dræning - ud af Bilen - vi skubber - Aah hiv - oh høj - ikke en Tomme rører den sig ud af Flækken, og ikke et Menneske er at øjne.

Endelig kommer et Oksekøretøj ud for at hente Hø. Det er en Franskmand, der er "le capitain" paa denne langsomt farende Skude, saa nu maa "Parlamentæren" tage fat. - Nu, da han skal, saa kan han, "Direktøren"; det franske Sprog er et forunderligt Kildevæld, jeg forstaar ikke en Pluk; men det er jo ogsaa Bonden og hans to Damer, det gælder, og de forstaar udmærket.

"Direktøren" giver Bilen Gas; Monsieur, Madame, Mademoiselle, Pakmester, Kokkepige og Sekretær skubber: Aah hiv - oh høj - den "skær" - den er klar - op farer "Das kleine Wunder".

Snart vajer Dannebrog over det franske Militære Øvelsesplads. - Vort Feltkøkken arbejder - medens "Parlamentæren" "parlerer" med den franske

Den franske Bonde kommer os til Hjælp, da vier kørt fast.

Bonde og hans to Damer. - Jeg har indtaget "Den tavse Danskers" Rolle, mit Hverv er endt foreløbigt, jeg har ikke noget at skulle have sagt.

Svoger Ove har dog været en taalmodig Læremester og har lært mig et par franske Brokker. Jeg er endnu ikke indviet i det franske Ortografi's Mysterier; men hvad betyder det - det vigtigste er dog, at man kan bruge Munden - og jeg repeterer ivrigt, medens jeg vælter Hø ind i Teltet:

"Her mangler en Tot Hø agoes - og een her adruat."

"Kat - Øf - a la Kok,
vuala Møsiø!
Merci Boku, Madame!"

*Den hjælpsomme franske Bonde med Kone og Datter,
samt tre af Zigeunerne paa Høstvognen.*

Luneville – Nancy – Sézanne – Nogent – Bray.

(321 km).

Dryp! - Dryp! - Dryp! - Hva' er den a', det er imod "Aftalen", vi havde bestilt højt tørt Sommervejr til hele Turen. - Uha, det ser i Virkeligheden Trøstesløst ud – naa, vi bliver i Soveposerne lidt endnu, sa faar vi se.

Nu – nu maa vi op, der er Chance for Opholdsvejr. Vi drikker Kaffe; men Regnen lader os ikke i Fred.

Det gælder nu om at komme ud til Landevejen uden at risikere at køre fast igen. - Vi havde oprindeligt bestemt, at kun "Direktøren" skulde sidde inde i Bilen under Udkørslen; naar vi andre gik, haabede vi, at Jorden kunde bære Autoen. Men i dette Herrens Vejr maa vi, som "galante Franskmænd" absolut fordre, at vore Damer straks kommer under Bilens beskyttende Tag, altsaa.

"S'il vous plait, Madame!"

"Mille remerciements, Monsieur!"

Der er langt ud til Landevejen, og Bilens skal køres med god Fart for ikke at fristes til at tage sig et "Mudderbad". - Jeg maa løbe foran for at vise Vej udenom de lumske Huller.

Jeg løber – Bilen kommer - "Direktøren" træder kraftigere paa Speederen – jeg løber – jeg iler – jeg piler som en anden Negerslave paa bare Fødder med Slavefogeden i Hælene. Hvordan var det, ham Stanley, havde han ikke ogsaa saadan en "Niggerboy" til at løbe foran for at lodde Sumpenes dybde?

75 m fremme ligger den faste Markvej – huiiiiiiii Bilen farer forbi mig – jeg naar lige at faa et Glimt af tre Grinbidere, der har moret sig kongeligt over mine Badutspring hen over Græsstubbene. - Puha! Den var drøj; men godt er det, at vi fik pakket og er naaet Vejen, thi nu pisker det ned med "Tovværk".

Naa, Solen er i alt for godt Humør til at lade sig paavirke af et Par endnu ikke helt stuerene Skyers Uartigheder – efter et Par Timers Forløb ler den igen over hele Hovedet og har helt glemt den lille vaade Affære.

Landsbyerne her er ikke hyggeligere end i Sydtyskland, de ligner nærmest forladte Guldgraverbyer.

Gentagne Gange krydser vi Kanaler, hvor Slæbepramme, forspændt med Traktor eller Heste, langsomt pløjer sig frem igennem Kanalernes plumrede Vand.

*Morgetoilette paa den franske Landevej,
hvor der springer en Kilde op af Jorden.*

Et Sted møder vi smaa Afdelinger "farvede" Soldater med røde Fez paa Hovedet; det er vel nok meget andet end den evindelige Kakihue, men i øvrigt har den røde Fez vel ingen Berettigelse udover at give Frankrigs Kolonitropper et Særpræg, hvilket ikke forhindrer, at den virker festlig, og kæk ser den ud paa de brune "Chokoladedrenge".

En Præst i fuld Ornat paa Cykle, hvis Styr minder om vore Racerstyr, lader ikke til at fange Befolkningens Opmærksomhed. Vi er maaske lidt tilbage i Udvikling hjemme hos os; jeg ser i Aanden den værdige Hr. Pastor "Danmark" i Præstekjole og nyrøget Silkehat køre paa Cykle op ad Nørrebrogade.

Byen, St. Dizier's store Børnerigdom fortæller os, at de temperamentsfulde Franskmænds noksom bekendte Tilbedelse af den lille sprælske Gud, "d'Amour", heller ikke er uden Følger.

Paa Landevejen stifter vi Bekendtskab med en ny Type Køretøjer. Store tunge Kærer med ikke mindre store tunge Hjul. Forspandet kan være lidt afvekslende. Vi møder Forspand fra 1 til 3 Heste. Hestene gaar ikke 2 og 2 ved Siden af hinanden, men gaar foran hverandre. Svoger fortæller, at han i sin Tid her i Frankrig har haft et Forspand paa 7 Heste, det maa have været

et længere Tog. Det er i øvrigt ikke lige til at køre disse Heste, thi der findes kun én Line, saa Kusken er ikke i Kontakt med sine Heste, som hjemme hos os. Han bruger Munden i Stedet for Linen – et Hyp – og Hestene reagerer, som Kusken ønsker, hvordan han klarer et Forspand af urolige Heste, er og bliver mig en Gaade.

Nu, da vi har kørt saa meget i det bjærgrige Tyskland, virker det franske Landskab saa uendeligt fladt; men store pragtfulde Landevejstræer giver Følelsen af at køre ad fornemt anlagte Alléer og er en Fryd for Øjet.

De franske Floder og Kanaler giver ogsaa Landskabet sit særegne Præg, og overalt, hvor der er en Smule Vand, dyrker Franksmændene deres Nationalsport, Lystfiskeriet.

Vi naar Bray, og snart kører vi ind paa Bondegaarden, hvor "Direktøren" for en halv Snes Aar siden slæbte i sit Ansigts Sved. - Herskaberne er ikke hjemme i Øjeblikket; men en af Gaardens Folk fortæller Ove, at det ikke vil vare længe, inden de atter kommer tilbage.

Naa, Ove viser os imidlertid Lokaliteterne, og jeg nægter ikke, at de er interessante. Gaardens Udbygninger er skørnet af Tidens hule Tand og lappet sammen paa kryds og tværs. Inde i Hestestalden findes oppe under Loftet en stor Kasse, som minder om en Kæmpehønsere. Den blev i sin Tid budt vor kære Svoger som hans private Sengeleje – han havde dog allerede den Gang "Direktørfornemmelser" og nægtede at gaa i Arbejde, før der blev tilbudt ham et standsmæssigt Leje, hvorpaa han kunne lade dit Luksuslegeme vederfares den Retfærdighed, der hjemme i Danmark aldrig var blevet det nægtet.

De gode Mennesker havde efter Svogers Udsagn haft svært ved af forstaa, at "Hønsere" ikke var god nok til ham; men havde dog bragt et Værelse i Stand til den nye unge Medhjælper, som de sikkert har antaget for en ung dansk Adelsmand, der var løbet hjemmefra. - Endnu findes der Halm baade i denne og et Par andre "Hønsere", men ingen Sengetøj, saa vi formoder, at der er blevet bedre Tider i Frankrig i Mellemtiden.

Vi slaar vort Telt op bag ved Gaarden og afventer Begivenhedernes gang, medens vi tager os en Bid Mad.

Gaardens Kyllinger af alle tænkelige og utænkelige Racer foretager gentagne Gange Stormangreb paa vort "Aftenbord" og er næsten ikke til at genne væk.

En pudsig Fremtoning, halv Kalkun – halv Gaas, kommer pludseligt flyvende, og faar os til at briste i en hjertelig Latter. Vi havde nogle Minutter forinden moret os over samme Fugls latterlige, vrikkende Gang, og at et saadant Amfibium formaaede at lette sin tunge Gumpe fra Jorden, virker

ligesaa latterligt for os, som havde det været en Gris, der baskede gennem Luften.

Imidlertid kommer le patron kørende hjem fra Marken med Selvbinderen. Han kender ikke Ove igen; men lader ikke til at blive særligt forbavset over, at der holder en Bil og staar et Telt paa hans Grund, og han nikker endog venligt til os.

Ove faar ham forklaret, hvem han er, og nu bliver der stor Gensynsglæde. Franskmanden raaber og gestikulerer, og Ove griner som en revnet Træsko.

Le patron kører sin Selvbinder hen i Hjelmen, og alene det er en Festforestilling. Han raaber til sine Heste, som om han skulde formere et Regiment til Forbidefilering. - Hestene trækker fremad - gaar til højre - holder stille - gaar til venstre og rykker tilbage; alt sker paa Raab fra deres Herre og Mester. Endelig staar Selvbinderen paa Plads, Hestene slippes løse, og Bonden kommer hen og hilser paa os alle.

Han er en rigtig Guttermand, slet ingen Bonde at se til, og livlig, som det sømmer sig en rigtig Franskmand.

Fruen og Datteren kommer nu ogsaa hjem, de har været en Tur i Byen og Gensynsglæden er ikke mindre her.

Vi afslaar Tilbudet om noget at spise, da vi er godt forsynede; men lover at komme ind, naar Familien har spist.

Fra Gaarden, fotograferet af Datteren.

Fra Gaarden, fotograferet af Datteren. Dette sendt med Julebrev 1937.

Vi sidder i en dejlig Stue, og "Parlamentæren" er i Ilden med Monsieur og Madame. Cille og Ellen "sludrer" med Mademoiselle i et forunderligt Tegn- og Gebærdesprog; men det gaar tilsyneladende storartet, de lader i det mindste som om, de forstaar hinanden.

En Flaske Vin hentes op fra Kælderen. - Jeg har moret mig ganske fortræffeligt ved at høre og se paa de andre; men forstaaet ret meget af det hele har jeg ikke. Vinen forstaar jeg mig bedre paa, jeg er tørstig, og den smager ganske storartet.

Vi hilser paa vor Vært og hans elskværdige temperamentsfulde Damer:

"Vive la France!"

Mine gamle Venner fra Gaaarden, hvor jeg havde været for 10 Aar siden.

Den store Kamp om Teltet!

Bray - Paris.

(107 km).

Er det virkelig Meningen, at det paa denne smukke Sommermorgen skal gaa os, som det gik den store Napoleon ved La Belle Alliance - nu da vi omtrent har naaet vor Rejses Maal - skal vi som "l'Empereur" opleve et forsmædeligt Nederlag - opleve vort Waterloo?

"Kampens" Larm og Bulder raser om vort Telt - Fjenden er allerede naaet os og angriber Teltet med et Kampmod, der grænser til Vildskab - en Forstærkning er nødvendig, hvis vi ikke skal bukke under.

Ja, det er baade til at le og græde over, vi vælger dog det første. - Samtlige Gaardens Gæs og Ænder havde lumskeligt omringet Teltet, og var derpaa under "Trompetfanfarer", vilde "Hyl" og "skrig" gaaet over til Angreb.

Vort Soveunderlag af friskt Havrehalm havde været for stor en Fristelse for disse forsultne "Landsknægte", og nu guffede de i sig af Hjertens Lyst. Inden vi kommer rigtig til Hægterne, har de ædt al Halmen, der var

stoppet med langs Teltvæggen, og nu dukker det ene Hovede ind under Teltvæggen efter det andet, og de er ikke til at genne væk.

Heldigvis ankommer "Forstærkningen": Madame og Mademoiselle, der har hørt Gæssene og Ændernes vilde Snadren, jager vore "Fjender" paa Flugt, og Latteren behersker Valdpladsen.

En hjertelig Afsked, og vi befinder os paa Landevejen til Paris. Længe varer det ikke før vi er i Verdensbyen og drejer ned langs Seinen. Vi køber et Kort over Byen, orienterer os, og saa gaar det mod "Quartier latin" - en halv Time efter er vi indlogeret paa Boulevard St. Michel, Hotel de Suez, og "Das kleine Wunder" er kørt i Garage.

Efter at have spist hyrer vi en Taxa og kører ud til Verdensudstillingen. - Det er en Oplevelse at køre i Bil i Paris; hvordan de parisiske Chauffører kører kan næsten ikke beskrives; men de kører æventyrligt godt. Der er ingen Afviser paa Vognen, og vor Chauffør viser kun "engang imellem" af til venstre, aldrig til højre.

I et stort Kryds er der tilsyneladende vild Kaos. Hundreder af Biler staar paa Kryds og tværs imellem hverandre; en københavnsk Politimand vilde forlange sig indlagt paa St. Hans, hellere end at paatage sig at udrede denne "Færdselsknude". En Trillefløjtes skingrende Piften lyder, og pludselig "danser" Knuden, og vi "danser" med. Vi skal til højre og holder midt i hele Redeligheden, hvordan klarer vi den, thi Bilerne kører forbi os baade til højre og venstre, nu maa vor Chauffør dog "vise af". Men det sker ikke, vi "danser" frem i smaa elegante Ryk, han "viser af" med hele Vognen, vi forstaar ikke et Pluk, men den "gordiske Knude" er løst, vi glider hurtigt fremad, og saa er vi paa Verdensudstillingen.

Paris, det livsglade leende Paris, tager alle Mennesker med Storm, enten man stritter imod eller ej, man giver sig og lader sig indfange i dets fortryllende Kogleri.

Derfor ser man heller ikke paa den endnu ufærdige Udstilling med kritiske Blikke; men tager den, som den er, og fryder sig i øvrigt over det "Byernes By" har at byde sine Gæster.

Udstillingen virker i arkitektonisk Henseende storslaaet og impone-rende. De mange lyse Pavilloner, det store Springvandsbassin og de store smukke Silkeflag fra alle deltagende Nationer giver et lyst og festligt Præg.

Hovedindtrykket virker dog ikke, som Franskmanden udtrykker sig, "charment", jeg vil hellere sige, som Tyskeren, "Kollozal"; især dominerer den tyske Pavillon med "Ørnen", og den lige overfor liggende russiske Pavillon med de to forgyldte Kæmper, Kvinde og Mand, med Sovjetunionens

Mærke, Hammer og Segl, højt hævet over deres kækt, næsten trodsigt knejsende Hoveder med Blikket rettet mod deres bitreste Fjende, den tyske Ørn.

Alt maa dog selvfølgelig træde i Baggrunden for Parisernes gamle Eiffeltaarn, hvis Billede har Førstepladsen i enhver Pariserfarers Hjerte.

Vi mærker egentlig ikke meget til, at Udstillingen ikke er færdig; vi ser nok, at der arbejdes hist og her; men det skæmmer ikke den færdige Del. - Naa, vi skal selvfølgelig først ind i den danske Pavillon, hvor vi fryder os over en for Danmark fuldt værdig Repræsentation. Her findes bl. a. en Mængde dejlige Ting i Glas og Porcelæn – nogle smukt udførte Kunstfotografier af danske Landskaber danner en smuk Ramme om den danske Udstilling.

Den danske Biografkontrollør var dog ikke nogen værdig Repræsentant for Fædrelandet. - Vi standser op ved Biografen; men da vi studerer et maskinskrevet Program, hvoraf jeg, der staar i anden Række, kun kan se den franske Tekst (jeg ved ikke, om der er nogen dansk), og derfor høfligt henvender mig til Kontrolløren og spørger ham om Tidspunktet for næste Forestillings Begyndelse faar jeg det overlegne Svar: ”Det kan De vel ligesaa godt selv læse Dem til Rette med!”

Nu var vi overalt paa vor Tur blevet elskværdigt behandlet af fremmede, saa det virker unægtelig som noget hen i retning af den berømte Spand kolde Vand, at denne, vor ”kære” Landsmand, er den første, der giver et beskidt Svar paa en høflig Forespørgsel. - Lidt gal i Hovedet spørger jeg ham, om han da ikke staar her for det samme; jeg havde forstaaet hans Opgave var at besvare Publikums Forespørgsler.

”Ja”, siger han, ”det gør jeg ganske vist ogsaa; men man kan jo ogsaa blive træt.”

”Merci beaucoup, Monsieur!” Vi har faaet nok, vi vil ikke risikere, at han skal falde nedbrudt sammen for at lukke Døren op for os ind til Biografen; dette ”Brodermord” vil vi dog ikke have paa Samvittigheden – vi vender derfor vor ”trætte” Landsmand Ryggen og gaar videre.

Oppe i Eiffeltaarnet er der ikke saa faa Danske, der, som vi, nyder den enestaaende Udsigt over det solbeskinnede Paris. Her paa øverste Platform føler vi det næsten, som om vi hænger i en Flyvemaskine og først nu skal til at skifte Bekendtskab med alt det forunderlige dybt dernede.

*Udsigt over Verdensudstillingen og
Pariser Tage – taget fra Eiffeltaarnet.*

*Udsigt over en Del af Udstillingen
med Eiffeltaarn. Til venstre
skimtes den tyske Ørn – modsat laa
den russiske Udstilling.*

Fotograferet under Eiffeltaarnet.

Saa nær en Millionby, og dog saa stille og fredeligt er det heroppe; kun en fjern sagte betagende Susen eller Summen høres – en fjern betagende, dragende Lyd, der fortæller, at alt dette, som Øjet skuer er frembragt af Menneskesnilde og Menneskehænder – kom herved – her er Livet værd at leve – kom – kom!

Vi beser den russiske Pavillon – den tyske Pavillon lukker, ligesom vi skal til at gaa ind; men vi bliver egentlig ikke nævneværdig skuffede. Man kan jo ikke naa at se alt, og det er trættende at gaa rundt og betragte industrielle Frembringelser en gross.

Livet paa Udstillingens Gader er heller ikke det mindst interessante. Her tales paa Alverdens Tungemaal. - Her findes Negre – Indiere – Kinesere – Japanere – Tyrkere – Ægyptere o.s.v. - Vi ser Folk i brogede Nationaldragter – en Orientaler med hvid Turban og i hvid folderig Toga glider næsten lydløst forbi os – Tyrkere i europæisk Sommerdress men med rød Fez – her er noget for enhver Smag – synes man ikke om den ene ”Farvelade”, saa viser der sig straks en anden – næsten alle Regnbuens Farver afspejler sig saavel i Hud som i Klædedragt – en ægyptisk eller indisk Prinsesse (hvad ved vi) er en ren Skønhedsaaftenbaring i sit lyslilla florlette Kostyme besat med Guldstjerner.

Ovenpaa Dagens mange Anstrengelser sidder vi nu paa en Fortovsrestaurant i Quartier latin og nyder en svalende Drik. Her er det, at det sorgløse Bohemliv udfolder sig, og jeg maa sige, at Livet tiltaler os særdeles godt.

Fortovsrestauranten er fuld af unge glade Mennesker, der nyder at hænge over det lille runde Bord og konversere deres smaa fikse Ledsagerinder, hvis broncerede eller rødlakerede Negle ”lyner”, naar Cigaretten føres op til den kunstneriske anlagte ”Amorbue”, hvis røde Streger dristigt er lagt ud over de naturlige Læbers Pereferi, saa Resultatet er blevet den allerkæreste lille fyldige Trutmund.

Bastillie Pladsen.

En af de mangfoldige smukke Kirker i Paris.

Louvre.

Eiffeltaarnet.

Den store Opera.

Kirke i Paris.

Fotograferet fra Eiffeltaarnet.

Fotograferet fra Eiffeltaarnet.

Fotograferet fra Eiffeltaarnet.

Magdalene Kirken i Paris.

Gade i Paris.

Floden Seinen med de mange Broer.

Ved et Glas paa Fortovsrestaurant, efter Dagens Anstrengelser.

Pariserinderne sparer i øvrigt ikke paa kosmetiske Midler; men kan med deres mørke Ydre vel ogsaa bedre tillade sig det, end de lyse nordiske Damer. - Smag og Behag er nu engang individuel; der findes vel nok Mandfolk, som rent principielt ikke ynder Pariserindernes ret kraftige "make up"; men tjener det i Virkeligheden ikke til Undskyldning nok, at den flittige Brug af Kosmetikken kun er et Udtryk for, at pariserinden, trods al Kritik, endnu har Kvindens skønneste Dyd - Forfængeligheden - i Behold.

Det er ikke "Sus og Dus", der præger Quartier latin, de frie Fugles Paradis - her er hyggeligt og rart, dog roligt er her ikke, der sker stadigvæk noget. Gadesælgere af alle Afskygninger driver rundt og faldbyder deres Varer til Gæsterne paa Restauranterne; de arabiske Gadesælgere med deres farverige Tæpper over Armen er vel nok de interessanteste og giver Gadelivet Liv og Farve.

En Japaneser forsøger at prakke et Slips paa "Direktøren" - 10 Francs forlanger han. - "Direktøren" optræder imidlertid som den erfarne Verdensmand og byder 4. Japaneseren vrider og drejer sig som en Hugorm, 9 - 8 - 7 - 6 - 5, naa Ove faar det for 4, og Japaneseren griner over hele Hovedet efter

først at have overbevist sig om Mønternes Ægthed ved at lade dem klinge imod Marmorbordet.

Vi slentrer ned ad Boulevard St. Michel, her tæt ved vort Hotel staar vi et Øjeblik stille ved Seinen og betragter den projektorbelyste smukke Notre Dame, der mildt og venligt ”staar Vagt” over Kvarterets unge Bohemer, lig en kær Moder, der glæder sig over sine Børns sorgløse Tilværelse.

Notre Dame ”minder” os om, at det er Sengetid for ”virkelige” noble unge Mennesker, og vi driver hjemad – dog da ”Vor Frue” ikke længere kan se os, tillader vi os at skyde et Par Kridtpiber ned i et af Skydeteltene paa St. Michel; men saa gaar vi ogsaa pænt og stille hjem.

Forinden vi giver os hen i Morfeus’ bløde Arme, gaar Cille og jeg ud paa Balkonen til vort Hotelværelse og nyder endnu et Par Minutter det brogede Gadeliv.

Latteren fra Restauranterne og Gadesælgernes Raab naar op til os. - Et Par fikse unge Politibetjente med deres hvide Gummiknipler ved Livremmen glider forbi; for dem er det Hverdagen, for os har det været en stor og interessant Oplevelse.

Jeg formoder, at ”min gamle Ven”, Henrik af Navarre, ogsaa i sin Tid har nydt Aftenerne her i Quartier latin, og først nu forstaar jeg, hvilken Begejstring der skal lægges i hans berømte Ord:

”Paris vaut bien une Messe!”

Notre Dame – Kirken.

Paa Indkøb til Frokost i det frie - i Versailles.

Paris - Versailles - Paris

Mærkværdigt nok nyder vi at være fri for selv at lave Morgenkaffe, selv om Restaurantens Kaffe ikke kan maale sig med vor egen Friluftskaffe i Velsmag.

I Dag gaar Turen til Versailles, hvor vi skal nyde Synet af Solkongens pragtfulde Slot. Vi tager med Toget og snart er vi i Versailles og gaar straks i Gang med Provianteringen til vor Frokost. 2 hele Flasker Vin - Et Par Meter langt Franskbrød, Tomater og Bananer beløber sig til 2 Kr. i danske Penge.

Efter at have fortæret den første Del og skyllet efter med den flydende gaar vi ind paa Slottet.

Vi betages af Solkongens Ødselhed og beundrer hans Smag. Al denne Pragt er næsten for meget paa en Gang. De store Sale - Væggenes smagfulde Marmorbeklædning - de pragtfulde Lofters Udsmykning - alt i alt - faar os straks til at spekulere over, hvorledes det har været muligt af skaffe Penge til en saadan Luksusudfoldelse - og paa hvilket Tab det vilde være, hvis et Bombardement fik lov at forvandle dette Æventyrrige til en rygende Brandtomt.

Vi gaar gennem Spejlglassgalleriet, hvor Bismarck havde den Triumf at udraabe Preussens Konge til Kejser af et samlet Tyskland.

I nogle af de store Sale hænger mægtige Malerier, der foreviger den glørrige franske Krigshistorie. - Jeg studerer med Interesse Billedet af Napoleon i Slaget ved Wagram og mindes min gamle Lærer paa Sergentskolen, Premierløjtnant Jernfeldts Kritik af en Fægtningsøvelse, hvori min Ringhed repræsenterede Feltherren:

”----- og der stod han, høj og flot. Livgardisten Jacobsen, helt oppe paa Bakkens Top, og holdt Revue over sine Tropper, lig en anden Napoleon i Slaget ved Wagram. - Det var noget slemt Møg, Hr. Livgardist - - - -----!”

Dengang drømte jeg ikke om at skulle komme til at staa her og betragte den store General i det, ikke mindst for mig, saa berømte Slag. - Jeg fik kun g+ i ”Slaget ved Wagram”; men jeg tvivler ogsaa om, at du, Napoleon, havde klaret dig bedre, hvis du skulde have staaet til Regnskab for dine Dispositioner hos den strenge danske Lærer i Krigskunst,, Hr. Premierløjtnant Jernfeldt.

Parken med de utallige Springvand, hvis Vandkaskader, vi desværre ikke faar Lejlighed til at se spille i Sollyset, virker som et Drømmesyn.

Herskerne over dette Slot og denne Park maa have ført en Tilværelse, der nærmede sig det overjordiske. Almindelige dødelige, har for dem kun været Støv, der forurenede luften. Ingen af dem har vel haft den svageste Tanke for, at det var dette ”Støv”, der skabte Millionerne til hele dette Pragtværk.

Lidt af Springvandene. Der er saa mange, at det koster 60.000 Fr. i Timen at lade dem springe. Springer kun 2 Timer den 1.ste Søndag i Maanednen.

Det er Tempo, der præger vor Tid, og vi springer tilbage til Paris, spiser en Middag, der som alle franske Middage bestaar af 5-6 Retter – naa, det kan det let naa op paa, naar Kødets er én, Salaten en anden, Kartofflerne en tredie, en Fersken en fjerde o.s.v.; men inclusive en Karaffel Vin pr. Mand beløber hele Middagen sig kun til 7 - 8 Francs eller 1½ Kr. i danske Penge, saa vi slipper nogenlunde billigt fra at spille "Greven".

Saa kører vi ud til Follies Bergere og glæder os til at se en rigtig "Pariser Varieté".

Vi bliver heller ikke skuffede, det viser sig, at Josephine Baker er Varietéens Primadonna – det lover jo godt. - I Foyeren hænger et Par store Malerier af den helt nøgne chokoladebrune Josephine; det har man vel lov at kalde en "malende" Optakt til det, der venter os.

Det københavnske Scalas Glansperiode under Frede Skaarups Direktion har for mig altid staaet som Højdepunktet af Raffinement og Pragtudfoldelse; men Josephine Baker og hendes Kordamer, hjulpet af kunstneriske Lyseffekter og en overordentlig smagfuld Dekorationskunst faar unægtelig vort kære gamle Scala til at blegne.

Et Klippeparti med et brusende Vandfald er i sin Udførelse saa naturligt, saa smukt og forfriskende, at jeg udmærket forstaar en halv snes kvindelige skønheder, der begejstret river Tøjet af sig for at lade det kølende Vand bruse ned over deres unge nøgne Legemer. - Som Gud har skabt dem, kun iført et lille forgyldt "Figenblad", lig skønne romerske Statuer, der er indblæst Livets Varme, danser disse fortryllende Venusskikkelser i det skarpe Projektørlys.

Dette kan vel nok kaldes Raffinement i Renkultur eller maaske rettere "Nøgenkultur" - og dog, saa fuldendt smukke er disse unge Kvinder, at vi intet Øjeblik findes noget anstødeligt i deres fuldstændige Nøgenhed; men vi fryder os over, at der virkelig eksisterer saa fuldendt skønne menneskelige Skabninger.

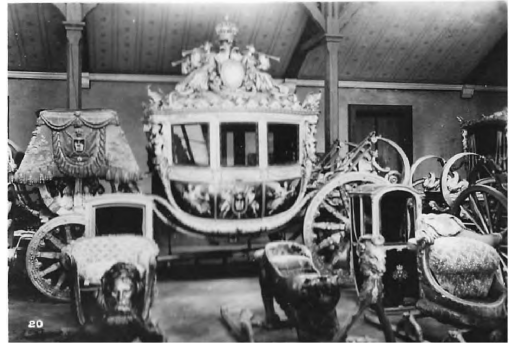
Marie Antoinettes Thehus i Parken.

*Den smukke Jernport med Firkants-
slan til Slottet i Versailles.*

*Men en god Jernport kan smukt det
en Fotografieret, og at sammensætte det
første Billede af Porten.
Slottet set fra Firkants-slansen.*

Glassalen.

*En af de smukke Trappes-
opgange.*

Salen a. 14^e Nummer

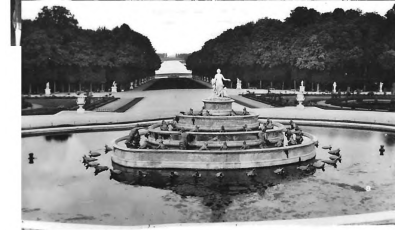
Slottet i Versailles – inde og ude.

En af de smukke Sal. Malerier og dekori

En Del af Slottet set fra Parken.

Slottet og Slotsparken i Versailles.

Follies Bergere

Josephine Baker, den aaleslanke Negerskønhed, aabenbarer sig henholdsvis i elegante Pragtkostumer og i det næsten bare "Ingenting".

Kun iført en lille pikant Badetrekant og et Par smaa kokette Guldstjerner, der markerer Brysternes Centrer, fremkalder Josephine sammen med to mandlige Partnere Kulminationen i Publikums Bifald for en Slags Elskovsdans, der vel næppe kunde faa lov at passere den danske Censur; men som her hos de saa ivrigt "d'amour"-tilbedende franske Mænd og Kvinder vel kun maa betragtes som et Billede paa det smukke og herlige i at eje Ungdommens Livskraft og Skønhed.

Forestillingen er forbi, og vi gaar ud igennem Foyeren, hvis hvælvede Loft, ved Lys- og Malerkunstens mesterlige Udførelse, er forvandlet til en fuldstændig livagtig Sommerhimmel med blinkende Stjerner. Herfra kommer vi ud paa Gaden under en regntung Himmel, der ikke formaar at holde helt tæt.

Naa, det vaade er heldigvis hurtigt overstaaet, og vi driver med Strømmen ad Rue Bergere og videre ud paa Montmartre. Her er Lys - Musik - her er Liv - her vil vi nyde en "drink", der kan holde den i Follies Bergere skabte Feststemning vedlige.

Ove, der er bedst kendt med de franske Læskedrikke, kræver ind; og vi nødes nu til at tylle i os af en forunderlig Drik, hvis livsglædegivende Virkning heldigvis er omvendt proportional med dens Velsmag.

Efter at have studeret Livet har paa Montmartre ønsker vi ogsaa at se lidt nærmere paa Montparnasse og bestemmer os til at tage til Natrestauranten "Sphinx" for at undersøge, om den rummer lige saa megen Mystik som dens ægyptiske Navnebroder.

I "Sphinx" maa vi passere gennem et Espalier af 20 - 30 mere eller mindre unge "Damer", dog alle i mindre Paaklædning.

Egentlig er denne Restaurant kun bestemt for mandlige Gæster; men der er dog intet i Vejen for, at man kan tage sine Damer med ind, hvad vi da heller ikke er alene om. Til Gengæld maa vi saa finde os i, at Vin og andre Drikkevarer kun leveres til en højere Pris, end Tilfældet vilde være, hvis vi havde ladet vore Damer blive hjemme og havde spenderet Vinen paa Restaurantens "faste" kvindelige "Personale".

For vort Vedkommende koster 4 Glas Øl 60 Francs og en Flaske Champagne 100, vi vælger derfor Champagnen. Det er efter franske Forhold Toppriser; men til Gengæld betror den kvindelige Inspektør os, at vi her kan erhverve en Kvindes Kærlighed og Hengivenhed for 30 Francs; det bøder jo unægteligt lidt paa de høje Champagnepriser - dog "Direktøren" og "Privatsekretæren" renoncerer paa "Æren".

Vi studerer vore Omgivelser. - "Pigerne" i Sphinx er unægteligt sommerligt paaklædte; men har man dyrket Badelivet ved vort hjemlige Bellevue ved Klampenborg, behøver man ikke ligefrem at forarges over deres Paaklædning. Luftens Temperatur er dog sikkert noget højere her i Paris end i Klampenborg, thi her gaar "Badepigerne" med Overkroppen blottet til Bæltstedet.

Naa, vi morer os over at se paa dette lidt uvante "Folkeliv"; danser med vore Damer ind mellem "Glædens Piger" og deres Kavalerer - og glider saa endelig hen paa de smaa Timer hjem til vort Hotel, hvortil vi ankommer Kl. 3.30.

Morsomt og fornøjeligt var det i "Sphinx", men nogen Skønhedsglæde fandt vi ikke her. - "Follies Bergere" vil vi derimod altid mindes med Glæde, som det unge sorgløse letlevende Paris, hvor de vidunderligste skønne Kvinder dansede Livsglædens Dans.

Omgivet af disse smukke Venusskikkelser slutter jeg da dette lille "letbenede" Kapitel med Hosebaandsordenens Devise:

"Honi soit qui mal y pense!"

Louvre

Louvre – Avenue des Champ-Elysees.

Morgenkaffen nyder vi Kl. 12; det er jo unægteligt lidt sent paa Dagen; men i Dag skal vi paa Spadseretur rundt i Paris, saa ikke mindst af den Grund gælder det om at starte med friske Kræfter.

Vi gaar igennem den smukke Luxembourg Have med Marie Medicis skønne gamle Slot; videre ned ad forskellige Smaagader til vi naar ud til Seinen lidt Vest for Seineøerne, nu kaldet "la Cité", som i vore salige Forfædre, Vikingernes, Tid, omkring Aar 886, udgjorde den daværende "Storstad" og Fæstning Paris.

Vi kigger lidt paa den grumsede Vandvej, ad hvilken de nordiske Vikinger fandt Vej til Paris fra det høje Nord. - I maa have haft nogle fine Næser, siden I allerede den Gang var klar over, at skulde der "slaas et Slag", saa skulde det slaas i Paris.

Dengang var den sydlige Seinebred, hvorpaa vi nu gaar, besat af Vikingernes Belejringshær, og det er sikkert gaaet varmt til paa disse Tider:

"Fra Normannernes vilde Rasen
frels os naadig, Gud og Herre!"

Vore Forfædre har ikke taget megen Hensyn til "Takt og Tone", vi, "kultiverede" Efterkommere, optræder dog heldigvis mere fredelige og beskedne, som det sømmer sig Gæster i et fremmed Land.

Langs Seinebredden staar nu en uendelig lang Række sværttømrede Kasser fyldt med gamle Bøger – Raderinger – Akvareller – Sortkridts-

tegninger m.m., og det lader til, at disse Hundreder af "Antikvitetsforretninger" har en udmærket Handel, thi overalt ser vi Folk, der ivrigt blader rundt i de gamle Sager.

Over en af de mange Seinebroer naar vi over til Louvre. Vi beser den smukke Malerisamling, der rummer en Mængde herlige Værker af Malerkunstens største Mestre.

Den Verdensberømte Mona Lisas skælmske Øjne og gaadefulde Smil følger os - hendes Øjne er som Kattens, ingen kan sige, om de lover Troskab eller Svig - Smilet er "Kvindens", som det har været fra Arilds Tid - uudgrundeligt - maaske varmt og favnende, maaske spottende og afvisende - hvem ved - ingen Mand har magtet det endnu.

Igennem Tuileriernes Have naar vi ud paa Place de la Concorde, hvor den store ægyptiske Luksor Obelisk med sine rene smukke Linier straks tiltrækker sig vor Opmærksomhed. Herfra gaar vi ud paa Avenue des Champs-Elyses, hvor vi et Øjeblik fra en mægtig Statue af den gamle Clemenceau indfanges af "Tigerens" Viljekraft, der byder os staa stille og betragte den gamle franske Statsmand, som med Hadet fra 1870-71 i Hjertet ubøjelet dikterede Fredsbetingelserne ved Versaillesfreden 1919, den Fred, hvis Dønninger siden da Gang paa Gang med Aars Mellemrum har rullet hen over "Moder Europa".

I et stort Kryds, hvor Avenue des Champs-Elyses skæres af flere Hovedfærdselsaarer, staar vi længe stille for at betragte den mægtige Trafik. - Ikke mindre end 7 Indkørsler findes til dette Knudepunkt, og paa Avenue des Champs-Elyses alene tæller vi 10-12 Automobilrækker med 5-6 i hver Kørselsretning, saa der er livligt i dette Kryds.

I Centrum holder en Politimand højt til Hest, hvorfra han dirigerer Trafikken ved Hjælp af en gennemtrængende Piften i sin Trillefløjte ledsaget af livlige Armbevægelser; i øvrigt bistaas han af andre Politibetjente, posteret ved Indkørslerne til Krydset. Naar Fløjten lyder, henholdsvis hæves og sænkes de hvide Gummiknepler, og Færdslen skifter i et mægtigt Ryk.

Hvorfor "Dirigenten" er anbragt paa en Hest, er mig en Gaade; thi det arme Dyr rører sig ikke ud af Pletten, den er faldet i Søvn trods den enorme Trafik, der raser omkring den til alle Sider. Et Taarn midt i Krydset, som vi saa i Stuttgart vilde efter min Mening være paa sin Plads her; naa der er vel en Menig i Galskaben, det maa vel have din Berettigelse, at Hesten er af Kød og Blod, og ikke blot fungerer som Gynghehest for Politimanden.

Museet Louvre.

*Concorde Pladsen.
Place de la Concorde*

Den store Triumfbue.

Lille Triumfbue.

Louvre, Concorde Pladsen, Operaen, den store og lille Triumfbue.

Ved vor Ankomst til den smukke pompøse Triumfbue ser vi en Æresvagt af Befalingsmænd med dragne Sabler uden om den ukendte Soldats Grav. Kort Tid efter kommer en Afdeling Soldater marcherende til gjaldende Hornmusik og opmarcherer ved Graven – Vi oplevet nu et gribende Øjeblik, hvor der nedlægges Kranse af saavel Militæret som af gamle Frontkæmpere. En Sørgekoral lyder, medens alle blotter Hovederne; jeg skimter over Hovederne paa de smaa Franskmænd civile Tyskere, der under Cermonien staar med løftede Hænder, som til Hitlerhilsen, til Ære for den ukendte franske Kammerat.

Da Soldaterne er borte, gaar vi forbi Graven, hvor Kærten brænder Dag og Nat som en evig Flamme.

”En smuk Plads har de givet dig, min Ven; men du ofrede ogsaa dit Liv paa Menneskenes Taabeligheds Alter.”

Med ”Metroen”, den underjordiske Jernbane, tager vi ind til St. Michel og nyder vor Middag i en af de sædvanlige ”Prix Fix”.

Vi er lidt sent paa det med Middagsmaden i Dag. Bilerne ruller allerede af Sted med Teater- og Restaurationsgæsterne. Pudsigt nok ser vi slet ingen Sporvogne i Paris; enkelte Steder ligger Sporene endnu, men dette ”Oldtidens Trafikmiddel” er afskaffet, her benytter man ”Busser” eller ”Metroen”, der i øvrigt er et ualmindeligt behageligt, billigt og hurtigt Trafikmiddel for den Turist, der gerne vil naa at komme vidt omkring i Verdensbyen.

I Rendestenen foran Fortovsrestauranten strømmer Vandet forbi og river Fejeskarnet med sig bort til Paris’ store Kloaker. Flere Gange om Dagen forvandles Rendestenen til smaa Floder, og rent bortset fra sit ”Støvsugerarbejde” giver Vandet i disse varme Dage et forfriskende Pust over den støvfylde Storby.

Vi slaar et lille Slag ned ad Boulevarden, foran en stor Spiserrestaurant, der har lukket; men hvis Stole og Borde i Fortovsrestauranten endnu staar ude, har de unge Pariserinder med deres Kavalerer ugenert optaget Siddepladserne og nyder nu fra dette billige Førsteparket Gadelivets brogede Vrimmel under livlig Konversation.

Tre Dage er ikke meget i Paris; men vi har moret os udmærket, og har faaet uendelig meget ud af vor lille ”franske Visit” - Vi drikker din Skaal Paris – nyder endnu en Gang Synet at Seinen og Notre Dame – og saa er Pariserdagene forbi.

”Au revoir: Josephine – Mona Lisa,
Tour Eiffel – Arc de Triomphe,
Montmarte – Montparnasse,

Place de la Concorde – Avenue des
Champs – Elysees,
la Cité – Notre Dame,
Quartier latin – St. Michel,
au revoir Paris au revoir!”

Primusapparatet tændes under Kaffevandet. Paa den franske Landevej.

Den første Frokost indtages efter Hotelopholdet i Paris. Desværre er det ikke et af de længste Franskbrød der her er fotograferet.

Paris – Verdun.
(322 km).

Ove har brugt Øjnene godt i disse Dage, som er rutineret Pariserchauffør kører han os elegant og sikkert fra Paris' Hjerne ud igennem den myldrende Trafik til det frie Bondeland – og denne Gang har vi ikke, som ved vor Ankomst, Floden Seinen at støtte os til.

Han stopper for den hvide gummiknippel, og lader Autoen danse efter Trillefløjterne – lader den springe fra 3' Række fra højre ind i anden og første og ud i 3' igen. Min mest udsøgte Compliment, Morsieur! Jeg giver fra denne Stund mit unge Liv i din Varetægt – om du saa lader "Das kleine Wunder" udføre "looping the loop" over St. Gotthard vil det være mig en Ære at følge dig som din Privatsekretær.

Vi er igen paa den franske Landevej med Kurs imod Verdun. Vor Rute ligger omkring 30-40 km nordligere end paa Vejen mod Paris, saa Landskabet, vi har for Øje, adskiller sig ikke væsentligt fra det, vi saa dengang.

I Udkanten af Byen Meaux ved Floden Marne rører der sig et livligt Badeliiv, her er anlagt en kunstig Sandstrand, der i disse Omgivelser nærmest minder om en kæmpemæssig Sandkasse. Denne "Sandkasse" trækker dog mindst ligesaa mange Voksne til sig som Børn, og vi faar det Indtryk, at denne Plet er et yndet Udflugtssted for de lykkelige Parisere, der ejer en lille Vogn eller Motorcykel.

Byen Verdun er præget af sin Garnison; Kakiuniformen er den almindelige, men vi ser dog ogsaa en Flok høje flotte "farvede" Befalingsmænd med røde Fez og røde Pludderbukser.

Efter en udmærket Anvisning og Beskrivelse, udarbejdet af "Forenede Danske Motorejere", kører vi nu ud for at opleve Krigsskuepladsen ved Verdun.

Vi standser ved en Krigskirkegaard ved den lille By Bras. Kors staar ved Kors i Hundredevis, ved enkelte af Gravene ser vi et lille Billede af den døde; over de mange hvide Kors vajer paa en hvidmalet høj Flagstang Tricoloren til Ære for Sønnerne, der faldt for la France.

Ved Vacherauville, der under Verdenskrigen blev fuldstændig ødelagt, men som nu er genopbygget, drejer vi fra, og kører ind paa et mægtigt afspærret Omraade, der giver os et Indtryk af Slagmarkens Øde. Kun paa Vejene maa vi være, her udenfor er det forbundet med Dødsfare at færdes. Nu vokser Græsset frodigt over Verdenskrigens Slagmark, men i det skarpe Sollys, ser vi Skygge ved Skygge fra Granathuller og de sammenskudte Skyttegrave. Her passerer vi en sammenskudt Minegang, hvor Minerammerne endnu staar i Jorden, men bragt ud af deres oprindelige Konstruktion af en fjendtlig Granat. Granatstumper ligger helt ude ved Vejen, et Par enkelte Steder ser vi endog udskudte tomme Granatkardæskbøsninger, mærkeligt at de ikke for længst er fjernede af Turisterne som Souvenirs. - Vi kører ad Vejen op til Caresskovene, der er sørgeligt berømte for de franske

Fortet hvor Oberst Dirant faldt. Hans Feltseng staar endnu dernede.

Jægerbatailloners heltemodige Kampe i Februar 1916. Vi beser Mindesmærket for Oberst Dirant, der blev dræbt her som Chef for de omtalte Jægerbataillioner. - Autoen glider videre - stadigvæk det samme triste knugende Øde.

Ved "La Tranchée des baionettes" staar vi atter ud og dvæler ved dette gribende Mindesmærke. Vi ser en ca. 50 m lang sammenskudt Skyttegrav, hvor Soldaterne er blevet overrumplet af den fjendtlige Beskydning, og værende i Stilling med deres Geværer har Jorden ved Sprængningen begravet dem alle, kun et Stykke af Forskæfterne med Bajonetterne rager op over Jorden. Næsten indrettet paa Linie staar disse Geværmundinger med paasatte Bajonetter - Soldaterne fik Lov at blive i denne forunderlige Fællesgrav - maaske knuger Hænderne endnu om Kolberne dernede.

I Paris har Franskmændene skabt den smukke pompøse Triumfbue, der maner til Begejstring og Daad - her har Krigsguden Mars skabt "La Tranchée des baionettes", der maner til knugende Alvor.

"La Tranchée des Baionettes". En rig amerikaner har overbygger denne Grav for at bevare den. Løbegraven er ca. 50 m lang (i Vinkel), man ser Bajonetterne Side om Side oven for Jorden og Soldaterne staar den Dag i Dag i Skyttegraven der blev skudt sammen om dem.

"La Tranchée des Baionettes" set indvendig.

Tæt ved "La Tranchée des baionettes" beser vi det kæmpemæssige Mindesmærke "L'Ossuaire de Douamont", og rundt om dette ser vi ud over udstrakte Kirkegaarde, hvor 20.000 hvide Kors er rejst over lige saa mange faldne, alle genkendte.

Paa Vejen tilbage til Verdun passerer vi Ruinerne af en Samling Huse, antagelig en lille Landsby, inde paa det afspærrede Omraade.

I Verdun spiser vi til Middag, og saa gaar det videre imod Øst. Landsbyerne, vi kommer igennem, tæller ikke mange gamle Gaarde, næsten alle tilhører Tiden efter Krigen. Landet er nu atter "under Plov"; men mange Steder ligger det hen i store Græsmarker, der ikke bærer Vidnesbyrd om nogen højere Kultivering.

Hvor vi slaar Lejr, har Landskabet et øde og trist Præg - Slagmarkens Øde ruger over Landskabet endnu, og Damerne er lige ved at være betænkelige ved at rejse vort Telt paa dette Sted; men det er for sent paa Dagen til at køre videre - og nu vejer Dannebrog over de fordums Slagmarker Øst for Verdun.

Himlen er tæt overtrukket af tunge Tordenskyer; Stemningen ved Aftenkaffen er knap den samme, som ved vore tidligere Lejrpladser,

Overgangen fra det muntre Paris til denne Dødens Alvor, vi har oplevet i Dag, er næsten for brat for os.

Her ligger vi nu, som kun var store Børn, da Krigens Helvede rasede netop heromkring – vi forstod vel næppe den Gang, hvor frygteligt det hele i Virkeligheden var; men nu forstaar vi ”lidt”, og dog synes vi saa uendeligt meget.

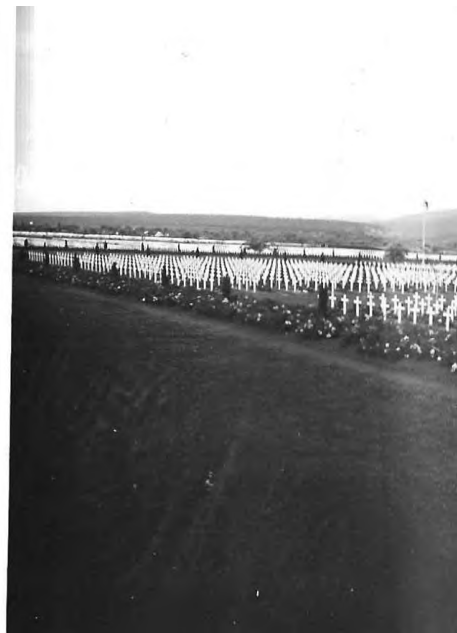
Lærte Menneskeheden meget af dette frygtelige Hærværk, der dengang fandt Sted?

I Spanien, faa Kilometer mod Syd, kæmper nu Landsmænd mod Landsmænd i en dyrisk desperat Kamp, og politiske Fanatikere strømmer til fra alle Europas ”civiliserede” Stater og gør Helvede endnu værre og forhaler Afgørelsens Time – Ingen – ingen ”hører” det indtrængende ”Raab” om Fred og atter Fred fra Soldaterne dernede.

”La Tranchée des baionettes”

Et mægtigt Monument. Det var egentlig forbudt at fotografere det, er taget over paa en Film vi mente var ødelagt.

En af de mange Kirkegaarde. Her hviler 20,000 Soldater der hver har et Kors med Navn. Foruden var der en stor Folkegrav hvor der paa en stor Plade stod ”Kun kendt af Gud”.

Verdun – Saarbrücken – Kaiserslautern.

(219 km).

Det har regnet tæt det meste af Natten, og Himlen lover ingen smilende Sol foreløbig. Vi faar dog pakket i nogenlunde ordentligt Vejr; men nu da vi sidder i Bilen, skyller Vandet ned. Formiddagen byder ikke paa meget Opholdsvejr, dog er der en Standsning i Syndflodens rivende Vande omkring ved Metz, saa vi fra Højderne uden for Byen faar Lejlighed til at se ned over den og beundre dens smukke Beliggenhed. - En Svale gør som bekendt ingen Sommer; men den er dog et befriende Varsel om det, der maa komme, vi tager derfor imod Vandkaskaderne endnu en Gang med godt Humør. Skal det endelig regne, kan det ikke passe bedre end netop i Dag, hvor det i det store og hele kun drejer sig om at komme fremad; thi som før nævnt er Landskabet os ikke ukendt og her ikke særligt interessant.

Inden vi naar Grænsen, er Dannebrog og Tricoloren, der pryder "Das kleine Wunder", dog saa tørre, at Tricoloren kan pakkes hen, medens Nazi-flaget indtager dens Plads. Ved Grænsen kommer vi til at holde bag efter 3 – 4 store Automobiler i et frygteligt Ælte, da baade Vejen og en ny Toldstation er under Bygning.

Tolderne er meget tjenstivrige og gennemroder de foranværende Biler med megen Grundighed; da Turen endelig kommer til os, har vor lille "Pakmester" imidlertid gjort klart Bord til at modtage den grundige Visitation, saa vi klarer os forholdsvist smertefrit. Et Par Avisstumper bliver dog konfiskerede, og hvad mere er, sætter Tolderen sig saa "fikst" til Rette ovenpaa et af Sædernes Rygstykke, at han brækker den indvendige Beklædning. Vi laver selvfølgelig Vrøvl, men Tolderen vil ikke være sin Brøde bevidst, saa vi faar os en lille rask "Duel" med ham og hans Kollegaer – naa vi faar ikke noget større Resultat ud af det; men vi ønsker dog at gøre opmærksom paa, at selv om man er Tolder, saa skylder man ogsaa Turisterne at være forsigtig og ikke mase og brase ind i Bilen, selv om man skal undersøge den paa Embedsvegne.

Nu skinner Solen imidlertid saa dejligt paany, saa vi kan simpelthen ikke være i daarligt Humør, derfor ned til Byen, vi er sultne ovenpaa al den meget vand.

Snart staar Middagen paa Bordet, og vi guffer i os; det er vel nok dejligt at faa lidt "Menneskeføde" igen – siger jeg – saa lad blot Franskmændene more sig med 5 – 6 Retter, det er ikke de mange Tallerkener, men det er Steg, jeg vil ha'.

Den kvindelige Køkkenchef i Restauranten har "lyttet" ved Døren, og kan ikke dy sig, men maa hen og hilse paa os. Hun har været i Aalborg og

Esbjerg, saa nu er det jo morsomt at hilse paa Danske igen. Hun taler dog ikke Dansk, men har været saa glad for sin Tid i Danmark.

Vor "Køkkenpige", den listige Kvinde, vejrer straks en Chance - hun tænker straks paa Smørret, vi ikke kan købe uden Kort - og selvfølgelig hamstrer hun et Pund hos sin tyske "Kollega".

Saa maa vi videre; Motoren arbejder - Speedometernaalen vifter kærtegnende hen over Tallene 60 og 70 - Kilometertælleren adderer med beundringsværdig Præcision - Solen skinner - Fuglene synger og Hjulene under "Das kleine Wunder" synger med.

Vi naar frem mod Kaiserslautern, og alt ser saa smilende og venligt ud med Sol, Skov og Mark; her er der sikkert en Mulighed for en god Lejrplads for Natten. Lidt Øst for Byen faar vi Lov til at køre Bilen ind og slaa Teltet op i en Æblehave til en efter tyske Forhold smuk og velholdt Bondegaard.

Solen staar højt paa Himlen endnu, og vi nyder rigtigt Lejrlivet igen.

"Grossvater" inde fra Gaarden kommer ud til os, hans ene Ben er blevet ødelagt under Krigen; men han har dengang lært lidt Fransk, og nu maa Svoger Ove være Selskabsherre for den snaksalige Gamle, der er lykkelig over at faa Brug for sine dyrterhvervede Sprogkundskaber.

Hen paa Aftenen faar Ove og jeg en længere Sludder med Gaardejeren, der ikke lader til at være særlig begejstret for det tredie Riges saa højt lovpriste Styre. Han kritiserer ikke, dertil er han for klog - han drager blot Sammenligninger med den tyske Bondes Fortid og Nutid - og vi forstaar:

"Es ist nicht allen, was glänzt,
wie Gold ist!"

Ved Rhinen.

Kaiserslautern - Mainz - Erpeln am Rhein.
(236 km).

Vi er paa Vej mod Mainz, hvorfra vi vil følge Rhinens østre Bred videre mod Nord, hvor langt vi naar i Dag, vil Tiden vise.

Vinmarkerne begynder, snart er vi i Mainz, og vi kører over Rhinbroen. - Medens vor lille Auto bliver vadsket sørger vi selv for at faa de for Legemet nødvendige Kalorier og Vitaminer sat til Livs.

”Das kleine Wunder” er imidlertid blevet befriet, for hvad der hidtil maatte have bundet den til den franske Jord, og skøn som en anden Kleopatra, indsmurt i vellugtende Olier og Salver, ”spinder” den sig nu langsomt frem langs den vidunderskønne Rhin.

Vor Rhintur er en herlig Oplevelse. Floden snor sig gennem Skiferbjergenes stejle Klipper, paa hvis Tinder gamle middelalderlige Borgruiner knejser majestætisk mod den blaa Himmel. For hver Pynt, vi runder, dukker nye naturskønne Billeder frem, og Øje og Sind ”suger” af dette frodige

Naturvæld. Vi koncentrerer os saa stærkt om dette skønne, vi i "Nuet" har for Øje, at vi næsten glemmer det ligesaa storslaaede Naturbillede, der ligger gemt bag den rundede Pynt.

Hvilket Menneskes Øje og Hjerne formaar at holde fast ved alt dette? Et Fata Morgana viser sig – forsvinder – et nyt dukker frem.

Man overvældes, og som den, der ikke nænner at give noget bort, men utrætteligt samler sammen til "Mindernes Arkiv", forstaar man efterhaanden lidt af den surrealistiske Malerkunsts tilsyneladende idiotiske Kunstværker.

"For at forstaa Billedet, maa man betræde
den Vej, Kunstneren selv har gaaet!"

"Mit surrealistiske Kunstværk" kan maaske kun forstaas af mig selv, og dog nærer jeg det forfængelige Haab, at de, "der har betraadt samme Vej, som jeg", ogsaa vil kunne forstaa det.

Jeg kalder det "Rhinpanorama"; men Floden, der bugter sig midt igennem Billedet, udgør ikke det primære, og dog er den et uundværligt Led i "Billedet", som et levende brusende Baand, der forbinder "Kunstværkets" Væld af tilsyneladende hverandre uvedkommende Scener, der hver for sig giver Udtryk for henholdsvis Moderne Samfærdselsmidler til Lands, til Vands og i Luften - Romantik, Middelalder og Naturskønhed. - Alt dette for den udenforstaaende i en uendelig kaotisk Kombination; men for "Kunstneren" selv og hans Fæller tryller det Minderne frem, og alt bliver til et uendeligt værdifuldt "Kunstværk", hvis Plads vil blive blandt de særligt udvalgte "Værker" i "Mindernes Sal".

Ved den mægtige Lorley Klippe gør vi Holdt, her vil vi drikke Eftermiddagskaffen, medens vi i Ro og Mag nyder de storslaaede Omgivelser.

Men Vand, hvor findes der Vand ved disse Klipper, Rhinens Vand egner sig vel næppe til at brygge Kaffe paa. Dog, igennem den store massive Klippe har Mennesker sprængt en Jernbanetunnel, hvor igennem Eksprestogene farer med 100 km's Fart – derinde i den mørke Tunnel, der "græder" Lorley Klippen over det gabende "Saar", Menneskene saa brutalt har tilføjet den. - Af nogle Jernbanearbejdere faar jeg Lov at gaa ind i Tunnelen, og her fylder jeg vore Flasker med Vand fra det friske kolde Kildevæld, der springer ud fra et lille Hul i Klippen. - Længe varer det ikke, før Lorleys kolde krystalklare "Taarer" er forvandlet til en dejlig varm Kaffe.

For vort Øje ligger pragtfulde Klippeformationer. Den mørke Klippegrund veksler med Skovens mørkegrønne Tone og Vinmarkernes lysegrønne Skær.

Paa Rhinen rører sig et mægtigt Liv. Turistdampere med glade Turister damper forbi os. Smaa stærke Dampere slæbende 2 - 4 store tungtlastede

Eftermiddagskaffen indtages paa Feltfod – ved Lorley Klippen.

Pramme efter sig vækker vor Beundring for Flodskippernes eminentte Dygtighed. Hvilket grundigt Lokalkendskab maa disse Rhinens Befarere dog være i Besiddelse af for sikkert at kunne føre dette lange Slæb af Pramme igennem Flodens bugtede Løb. - Paa Vejen fra Mainz og her til Lorley saa vi da ogsaa en mægtig Pram, der havde taget Grunden i et af Rhinens Sving, og nu laa med Bredsidens til den rivende Strøm, der brusede ind over den. - Nu da vi rigtig har Lejlighed til at betragte den mægtige Trafik, baade med og mod Strømmen, forstaar vi, at det næsten kun maa dreje sig om Sekunder for Skipperen, naar Roret skal lægges om, for ikke en Stranding eller Kolision skal være uundgaelig.

Atter glider Autoen langsomt af Sted, og atter og atter møder vort Blik de herlige gamle Borge, hvis Mure "hvisker" om romantisk Elskov og "mumler" om middelalderlig Strid og Kamp mellem Borgenes fordums Herskere.

En stor Ruteflyver flyver brummende mod Nord følgende Rhinens Løb - hvad mon de gamle Majestæter tænker om saadant et Uhyre?

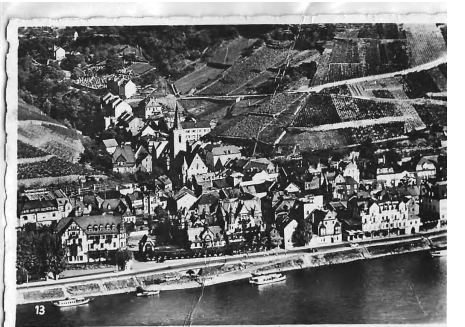
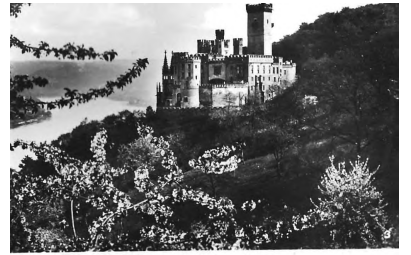
Vi kunde fristes til at rejse vort Telt højt deroppe ved en af de gamle Ruiner; men da "Das kleine Wunder" ikke kan arbejde sig lodret op ad lodrette Klippevægge, og der ikke findes egnede Lejrpladser i Rhinens umiddelbare Nærhed, byder "Direktøren" Selskabet "tage til Takke" med et

Natophold paa et hyggeligt lille Hotel, hvor vi faar to dejlige Værelser med Udsigt over Rhinen.

Hotel Rheingarten, Erpeln am Rhein, har illumineret i Haven, hvor vi nyder en svalende Drik i den lune Aften. Foran os ligger Floden, en Rhinbro tegner sine smukke Buer mod den mørkdisede Aftenhimmel. Bag os rejser sig en stejl Klippe, "Erpeler Ley", en Lorley i mindre Format. Højt oppe paa Klippen er malet et mægtigt Nazikors. - Hvorfor skal en saa smuk Natur tilsmøres af politisk Propaganda? - "Hitler siegt!" stod der paa en anden Klippe, vi saa i Eftermiddag.

Begejstring er godt; men her er den malplaceret. Hvem der end maa sejre og staa ved det store Tysklands Ror, saa vil dog Rhinen følge sit Løb, som den har gjort i Aarhundreder - paa Klippernes Tinder vil de stolte Borgruiner knejsende staa Vagt om den tyske Middelalders Historie. Rhinlænderne vil synge deres begejstrede Sange til Rhinens Pris - og for Turisterne vil, blandt de kæreste Rejseminder stedse staa:

"Die wunderschöne Reise am Rhein."

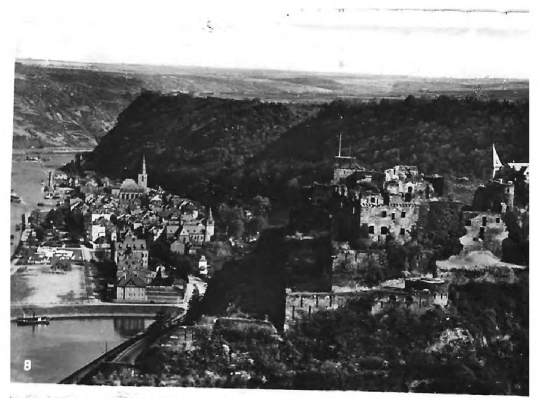

*Posa handarjira lungo Rhinum
In af Propria i Roggindum.*

By na Rhinum.

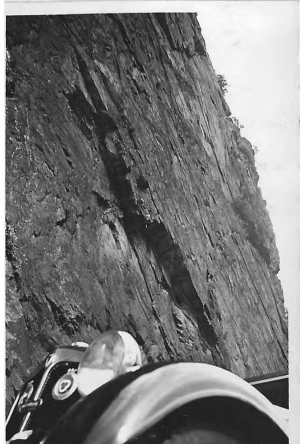

Fra Rhinen.

Den suøgtige Koolby Klippe.

*Uf den middeagske hælles i midley
paa Rølljod - ud Koolby to*

Fra Rhinen.

Rhinen

Det meste af Køln Domkirke.

Erpeln am Rhein – Bonn – Køln – Springe.
(382 km).

Solen staar alt for højt paa Himlen den blaa, og vi ruller videre langs Tysklands mægtige Vandvej. Turen fra Mainz til Koblenz er ubetinget den smukkeste Del af Rhinturen, selvom Resten af Strækningen til Køln ogsaa fremkalder Begejstringsudbrud fra de fire glade "Zigeunere". Ved Bonn kører vi over paa Rhinens venstre Bred, og længe varer det ikke, før Køln dukker frem forude.

I den store Domkirke er der Gudstjeneste; men vi gaar dog alligevel ind for at se dette, et af de betydeligste eksisterende gotiske Bygningsværker, der er 135 m lang, 61 m bred og 157 m højt, saa det er unægteligt et dominerende Rum. – Der er flere Turister inde i Kirken, alle er vi henvist til at staa uden for et udspændt Tov, for ikke at vi skal virke forstyrrende paa den katolske Gudstjeneste.

Kirkestolene er godt besat; men hvorledes den enkelte kan følge Højtideligheden, forstaar jeg ikke, thi Præsten staar foran Alteret over 100 m borte, og det er umuligt at høre hans Ord.

Jeg faar det Indtryk, at den enkelte Kirkegænger passer sin egen personlige Andagt, men pligtskyldigt rejser eller sætter sig, naar en Klokke

ringer. - Naa, hvad forstaar jeg mig paa katolske Ceremonier, maaske følger Kirkegængerne forstaaende alle Akterne i Højtideligheden.

Underligt indvirker det paa os, da en Mand i lang sort Kjole træder frem og foretager Knæfald mod alteret for derefter at gaa op ad Midtergangen og stikke en lang Stang med en lille Pose ind mellem Kirkestolene for at indsamle Almisse midt under Højtideligheden.

Ved et lille Alter tæt ved Siden af os knæler 4 - 5 Mennesker i Bøn, drejende deres "Rosenkrans" mellem Fingrene. En af dem, en Mand, betragter dog interesseret Turisterne, alt medens han drejer paa "Rosenkransen".

Vi kan ikke gøre for det; men vi forstaar ikke rigtigt det hele. - Hvis vi følte Trang til at overvære en Gudstjeneste, vilde vi vistnok føle os mere tiltalt af en lille hvidkalket dansk Landsbykirke, hvor vi ogsaa kan høre Præstens Ord.

Eet forstaar vi dog, at her er rejst et Gudshus saa smukt, saa en Beskrivelse er umulig, et arkitektonisk Kunstværk, der i det mindste verdsligt maa mane til Andagt.

Efter at have foretaget et Par Smaaindkøb forlader vi Køl'n, glider igen over paa den anden Side af Rhinen for ret hurtigt efter at køre ind paa Rigsautobanen mod Mülheim.

Det er ret interessant at prøve at køre paa disse Automobilveje. De store Vogne kører med en Hastighed omkring de 100 km, der er jo ikke nogen Færdsel, der skal tages Hensyn til. Vi holder dog nogenlunde vor sædvanlige Fart, men vinder selvfølgelig betydelig Tid, idet vi undgaar at køre gennem Byerne.

Nord for Mülheim drejer vi fra mod Øst og kører ad en saakaldt Schnellautobahn mod Dortmund. Denne Vej er ogsaa en udmærket Automobilvej, og ogsaa her vinder vi Tid, idet Vejen næsten altid kun tangerer Byernes Pereferi.

Det er det rige Ruhrdistrikt, vi kører igennem, der er bekendt fra de franske og belgiske Troppers Besættelse fra 1923 - 1925 som Sikkerhed for manglende Skadeerstatningsydelse dikteret ved Versaillesfreden.

Dette Omraade leverer ca. $\frac{3}{4}$ af Tysklands samlede Kulproduktion og har endvidere en mægtig Tekstil- og Jernindustri. - Vi forstaar hvilken Betydning denne Del af Landet maa have for "Das grosse Vaterland"; thi selv om vi, med enkelte Undtagelser nær, kører udenom eller tangerer Byerne, Mülheim, Essen, Bochum og Dortmund, der tilsammen dog ligger spredt over en Strækning omkring de 30 km, saa ser det samlede Landskab næsten ud som en stor Fabriksbebyggelse. - Fabriksskorstenene ligger her ligesaa

tæt, som jeg kan tænke mig Masterne i den samlede Fiskerflaade ved Lofoten.

Fra denne "Fabriksidyl" kører vi ind gennem Lippe-Detmold, hvor alt paa vor Vej er saa smukt og fredeligt; et stort skovbevokset Højdeparti, den sydligste Del af "Teutoburger Wald", kræver Benyttelse af "Das kleine Wunders" lave Gear, men byder ogsaa til Gengæld paa smukke Udsigtspunkter fra Vejen. - Her findes mange smaa Hyggelige Bøndergaarde, ligesom hjemme i Danmark og frister os til at slaa tidligt Lejr; men "Direktøren" har sat sig i Hovedet, at vi skal naa omtrent til Hannover i Dag. Saa vi forlader Lippe-Detmold og kører videre mod Nord-øst i et herligt Sommervej.

Igennem Byen Hameln gaar det, der ligger smukt ved Weser; men "Direktøren" træder kraftigt paa Speederen, saa inden vi ser os for, ligger Byen langt bag os.

Stubmøllen ved vor Lejr ved Springe.

I Udkanten af en lille Flække, kaldet Springe, faar vi af en lille forslidt Landarbejderkone anvist en udmærket og smuk Lejrplads tæt ved en herlig gammel Stubmølle. Konen kører Halm op til os i en lille Vogn og er meget interesseret i os.

En gammel Mand, der er vældig snaksalig, henter Mælk til os til Kaffen, han har dog kun Gedemælk, om vi kan bruge det? Jo, det er der ikke noget i Vejen for - og vi venter spændt, thi Vandet er allerede naaet Kogepunktet. Det varer imidlertid længe, men endelig kommer han igen

(maaske skulde han først have Geden malket), og saa gasser vi os rigtigt, alt medens vi lader os underholde af den gamle Mand.

Skoven, der ligger et Par Kilometer fra os, er et stort Vildtrevir med Vildsvin og andre mærkelige Dyr. Her kom Kejser Wilhelm i sin Tid meget paa Jagt; men nu har Hermann Goering overtaget Jagtherrens Rolle. Ja, vi faar mangt og meget at vide af den gamle, den gamles Søn kommer ogsaa til, saa det er lige ved at blive et større Selskab.

Naa, Solen er alt gaaet ned, og jeg gaar som sidste Mand til Køjs. - Saa gik igen en Dag til Ende, og vor Dagbog er blevet et Blad rigere. Denne var igen noget ganske andet og saa vidt forskellig fra Dagen i Gaar.

Jeg ruller mig til Rette i Soveposen og lader Dagens Indtryk passere Revue. - Jeg ser i Tankerne Kølner Domkirkens to høje Taarne hæve sig højt op over Rhinbyen - De rygende "Skove" af Fabriksskorstene i Rhurdistriktet - Den fredfyldte "Teutoburger Wald" med de skyggefulde Bøge, og de hyggelige smaa Bøndergaarde i Lippe-Detmold, som vel er det Landskab af alt, hvad vi har set, der nærmede sig mest til vor hjemlige danske Idyl.

Nu forstaar jeg saa udmærket den lange Bernhard af Lippe-Detmold, der gik ind til den "evige" forhaabentlig ogsaa "søde" Hvile hos den lille Tykke Juliane af Holland, at han trods alle Nazi's Honoratiore ønskede Lippe-Detmold-Hymnen spillet ved sit Bryllup. - De sagde, den var naiv og gjorde det store Tyskland til Grin. Hvad kom det Bernhard ved, han hørte nu engang hjemme i Lippe-Detmold, og han ku' li' den.

Jeg kan ogsaa li' dig Bernhard, kommer vi nogensinde til Holland, saa vil vi nu alligevel hilse paa dig - bliv du bare ved med at fløjte din gamle Slagsang, naar du sidder bagpaa Tandemen hos din Juliane:

"Lippe-Detmold ist ein wunderschöne Stat.

Bom - bom!"

Nordtysk Landskab.

Om morgenen havde vi alle travlt.

Springe – Hamburg – Lübeck – Arendsee.
(374 km).

”Direktøren” trækker sig tilbage med ”Morgenavisen”,
”Privatsekretæren” rager stubbene af Kinderne, ”Kokkepigen” rumsterer
med ”Feltkøkkenet”, medens ”Pakmesteren” er travlt beskæftiget med at pille
Vatet ud af Ørene.

Morgenavisen.

Inden Aften skal vi være omtrent i Warnemünde, saa Dagen i Dag er vor sidste Feriedag paa denne Side af Østersøen. Morgenkaffen sættes til Livs og vi ruller igen. - Ind over "Lüneburger Heide", der er et Stykke interessant Natur med en uendelig Blanding af Agerland, Mose, Skov og Hede. Fyr og Birk præger Landskabet med en morsom smuk pletvis Bevoksning, dog findes her ogsaa vort kære gamle Bøgetræ.

Langs Vejen staar Hedebøndernes Børn og holder smaa hjemmelavede Lyngkurve frem mod Automobilisterne i Haab om, at en forbarmende Sjæl vil tage Gassen fra Motoren og købe en af de smaa Kurve.

I en stor Skov bliver vi standset af en Afdeling Soldater af Rigsværnet og beordret til at køre langsomt forbi en lang Række militære Transportautomobiler. Soldaterne ligger tæt inden for Skovkanten i dyb Søvn, ikke én færdes paa Vejen, saa vi faar det Indtryk, at Ordren til at køre langsomt er givet af Hensyn til Soldaternes Søvn.

Ja, hvad har vi dog ikke set af Militær paa denne Tur, ikke mindst motoriserede Fodfolk og Artilleri. Ikke en Lastvogn, Presenning eller Motorcykle af hele dette mægtige Automateriel uden alt er malet i camouflerende Farver, alt er parat til Brug - hjemme i Danmark skal vi først til at sætte Malersvendene i Arbejde, den Dag, det gaar galt - det ske sent!

I Hamburg spiser vi til Middag tæt ved Hovedbanegaarden - efter at have faaet, "hvad vi tilkommer af Brød og Lønning", gaar vi over paa Banegaarden for at hæve en Check og faar ved samme Lejlighed et lille Indtryk af denne store Banegaardshal.

Vi køber et Par smaa Gaver i Byen, hvorefter jeg som gammel "Hamburger" overtager Fremmedførerens Rolle og dirigerer "Chaufføren" en Tur rundt om Alsteren. Det bliver imidlertid ogsaa kun ved denne lille

Lübeck.

smukke Tur, og vi befinder os hurtigt paa Rigsautobanen til Lübeck. I Lübeck stopper vi for at proviantere og er lige indenfor i en Automobilforretning, hvor "Direktøren" beundrer en ny Model af "Das kleine Wunder".

Saa gaar det mod Wismar; men her bliver vi udsat for den skrappeste "Umleitung", vi endnu har oplevet. Paa en Strækning af mange Kilometer kører vi paa den elendigste Vej, man kan tænke sig.

En halv Snes Kilometer fra Warnemünde drejer vi mod Nord for at naa op til et af de mange Badesteder ved Østersøen, for nu begynder vi, "ædle Efterkommere af de nordiske Vikinger", at længes efter at faa Fastlandets Støv af os.

Ved Arendsse, hvor der er en herlig Badestrand, og hvor Vandet er det samme som ved de danske Kyster, tager vi os en dejlig Dukkert - jeg fik rigtignok ogsaa en Dukkert i Floden Mies; men det var Kloakvand ved Siden af dette her.

*Vi har naaet Kysten og faaet et forfriskende Bad i Østersøen ved Arendsse. -
Der udfolder sig et kolosalt Badeliv.*

Nu er Spørgsmaalet blot, er der Mulighed for at slaa Lejr her i Nærheden, mon ikke Bønderne har Badegæster i Pension og ikke er særlig begejstrede ved at give automobilkørende Turister gratis "Husly".

"Direktøren" tager imidlertid Tyren ved Hornene og svinger "ohne weiter" op foran Hovedtrappen til en stor Gaard.

"Bitte schön, Hr. Sprechstaldmeister, hier können Sie fragen!"

Ja, Tak skal du ha' - man maa vel have Lov til at synke et Par Klumper først, denne her Gaard er jo lige Typen paa den Slags 1' Klasse Landbrug, der faar tildelt Diplom af Landbrugsselskabet for smukt Udbytte af disse hersens saakaldte "Paying guets", eller hvad det nu er de hedder.

Naa, det viser sig, at jeg har taget forkert Bestik; Bonden er en virkelig Bondemand og ikke Vært i et Sommerpensionat.

Efter den sædvanlige Orientering med Hensyn til vort lille Selskabs Nationalitet o.s.v. - faar vi med et elskværdigt Smil overladt en udmærket Lejrplads med Tilladelse til at hente al den Halm, vi ønsker.

Ikke uden Vemod reder jeg vor fælles "Feltseng" for sidste Gang - i Morgen er "Zigeunerlivet" forbi - jeg glatter næsten kærtegnende Straaene ud - faar jeg mon nogen Sinde atter Lejlighed til at rejse vort lille Telt paa fremmed Jord?

En Militærflyvemaskine flyver brummende langs den tyske Østersøkyst slæbende en stor Pose efter sig, igennem Mørket skærer 3 skarpe Lyskegler fra Projektører op mod den mørke Himmel og "indfanger" Posen - Kanonerne tordner, og Glimt paa Glimt tæt omkring Posen fortæller, at Luftværnsartilleriet har skudt sig ind paa den lumske Fjende.

Vi staar længe og betragter det militære Skuespil, nu afgives en Række Lyssignaler, og Maskingeværer griber straks ind i "Kampen" mod den "fjendtlige" Flyver.

Det bliver sendt, inden vi kryber til Køjs. - Ove begynder for 11' Gang paa sin Historie om den lille uartige And; men falder som sædvanlig hen i blide Drømme, inden den lille And bliver uartig.

Hele Natten "lyner" det tyske Artilleri, og hvert Lyn kaster for en Brøkdal af et Sekund et Glimt ned over vort kære lille transportable

"Gastwirthaus zum Dänemark."

Paa Hjemreisen over Warnemünde – Gedser. Sekretæren set lidt misfornøjet ud ved Tanken om at skulde hjem til Danmark igen.

Paa Hjemturen over Warnemünde – Gedser.

Arendsse – Warnemünde – Gedser – København.

(211 km)

Østersøen ligger næsten blankt som et Spejl, da vi sejler ud fra Warnemünde, dog da vi nærmer os den danske Kyst, blæser en frisk Vind fra Nord.

Saa er vi igen paa dansk Grund, hvor her dog vrimler med ideelle Lejrpladser – ingen Steder fandt vi hyggeligere Landskab end herhjemme.

Her hæver den lille hvidkalkede Landsbykirke med takket Taarn og Gavl sig beskyttende over den danske Landsbyidyl – uden om Landsbyen ligger grønne Græsmarker med røde drøvtyggende filosofferende Malkekøer – og gule Kornmarker, hvis kraftige Straa med de tunge Aks duver for Vinden, som var det Dønninger, der glider hen over Havet efter Stormen.

Vor Rejse var ogsaa en Storm, en pragtfuld fejende Storm over Europakortet; men snart har Stormen Ende, og vi har kun Dønningerne tilbage, lig dem, der roligt og blødt ruller hen over den danske Kornmark. – Længe vil det ikke vare, før vi atter skal høre Raadhusklokkernes Toner over Raadhuspladsen og se Lysreklamerne skinne over Vesterbros Passage, over vort eget lille ”Paris”.

Saa hav da Tak mine Rejsefæller for den herlige Tur og Tak for godt Kammeratskab; sammen drak vi af Rejsens Bæger, lad os haabe, at det vil forundres os endnu en Gang sammen at nyde den gyldne Drik.

Glade er vi for at vende hjem til gamle Danmark igen: men ogsaa lykkelige over vore Oplevelser, over at have faaet Indblik i fremmede Landes ejendommelige Folkeliv og i den storslaaede, saa rigt vekslende, smukke Natur, der føltes som en Nektar drukket af det klareste rene Krystal.

I Sandhed vise var de Ord, den gamle Muselmand, Ibrahim, sagde til sin Søn i

Æventyret Aly Hananys Kilde:

” - - - - -

glem ikke, at Naturen selv næst vor hellige Koran er den viseste Bog, med skønne Lærdomme paa hvert Blad. Hvad er Indsigt uden Erfarenhed? Har ikke en af vore Verdsligvise selv sagt, at Rejsen er en Ild, ved hvilken det raa Kød maa drejes for at blive spiseligt og velsmagende!”

*Og saa har vi vor stolte Bro der paa det Tidspunkt
ikke var færdig til at modtage Trafikken.*

Efterskrift

Rejseskildringen er digitaliseret af Anna-Marie Bonde, datter af Ellen og Ove, samt Mogens Johansson, gift med Anna-Marie. Vi har tilstræbt at gengive den maskinskrevne tekst så præcist som muligt og har kun rettet enkelte åbenlyse slåfejl, mens vi har beholdt retskrivningen, inklusive de steder, hvor navneord er skrevet med lille og f. eks. "skulde" er skrevet "skulle".

Stationen i Paris med de mange Broer.

*Vi er bleve hos Fortunatrestaurant, efter Dagens Eftermiddags
de eller rødskærede Negle "lyner", naar Cigaretten
føres op til den kunstneriske anlagte "Amorbue",
røde Streges dristigt er lagt langt ud over de na
ge Løbers Pæreferi, saa Resultatet er blevet den
høreste lille fyldige Trutmund.*

Et opslag i den originale rejseskildring